

จากเรื่องจริงที่เกิดขึ้น... ภาพแห่งบุญ

โอฬาทพแห่งบุญ

The miracle of merit

บุชาธรรม
คุณยายอาจารย์
ผู้ทรง

อภิญญา

ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๕ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

บรมชนใด เป็นผู้ให้สิ่งที่เลิศ

ให้สิ่งที่ดี ให้สิ่งที่ประเสริฐ

จะเกิดในสถานที่ใดๆ

ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศ ในภพที่ตนเกิด

(พุทธพจน์)

ผู้ ให้ ที่ สิ่ง ที่

เลิศ

ก

ณายอาจารย์ มหารัตนอุปาสิกาจันทร์ ชนนกุญ
“มหาปุชฌีนาจารย์” ผู้เป็นที่รักเคารพยิ่งของศิษยานุ-

ศิษย์ทั้งหลาย เพราะท่านเป็นบุคคลผู้ทรงอภิญา
คุณธรรมสูงส่งมีธรรมะที่ละเอียดลึกซึ้ง ชีวิตของท่านเกิดมาเพื่อ
มวลมนุษยชาติโดยแท้ หากจะนับเวลาถอยหลัง คงเหลืออีกเพียง
ไม่กี่วันที่ลูกหลานคุณยาย จะได้มีโอกาสตอบแทนพระคุณอันยิ่ง
ใหญ่ของท่าน ในขณะที่ท่านยังมีร่างกายอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เพราะ
ในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ ทางวัดพระธรรมกายจะมีพิธี
อัญเชิญมหาวิสุทธิรัตนเดโช (ประทุมเพลิง) ซึ่งตรงกับวันมาฆบูชา

ทั้งนี้ลูกหลานคุณยายจึงได้ตอบแทนพระคุณ ด้วยการมา
ร่วมฟังสวดพระอภิธรรม ฟังธรรมเทศนา และนั่งสมาธิกับคุณยาย
กันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีพิธีบำเพ็ญกุศลทุกวัน ณ สภาธรรมกาย
สากล นอกจากนี้ยังได้ตอบแทนพระคุณของคุณยาย ด้วยการสร้าง
รัตนบัลลังก์ เพื่อเป็นที่นั่งปฏิบัติธรรม ของมหาชนนับล้านรอบมหา
ธรรมกายเจดีย์ โดยการบูชาธรรม จารึกชื่อคุณยายอาจารย์ มห
รัตนอุปาสิกาจันทร์ ชนนกุญ

สำหรับหนังสืออนุภาพแห่งบุญที่ได้นำเสนอเรื่องราว
อนุภาพของคุณยายในเล่มที่แล้วนั้น ปรากฏว่าได้รับความสนใจ
อย่างยิ่ง และทำให้ผู้ที่เคยประสบอนุภาพของคุณยายด้วยตน
เอง ได้ส่งเรื่องราวอนุภาพและญาณทัสสนะของคุณยายที่ตนเอง
ได้ประสบมายังทางกองบรรณาธิการอย่างมากมาย ทางกอง
บรรณาธิการจึงได้ทำการคัดเลือกเรื่องราวต่างๆ ที่น่าอัศจรรย์ใจ
ในอนุภาพ ญาณทัสสนะ และบุญฤทธิ์ความศักดิ์สิทธิ์ของคุณยาย
ที่ได้เมตตาแก้ไขทุกข์ภัยให้แก่ศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย มาให้ผู้อ่านได้
ติดตามกันในเล่มที่ ๕ นี้ และจะนำเสนอต่อๆ ไป เพื่อเป็นการ
น้อมบูชาธรรมถึงพระคุณอันไม่มีประมาณของคุณยาย และเพื่อ
เป็นกำลังใจในการสร้างบารมีตามคุณยายสืบไป

กองบรรณาธิการ

๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

๓ คุณยายอาจารย์..ผู้ทรงอภิคุณา
(โอวาทพระราชกาวนาวิสุทธิ)

๔ รอดจากพลุระเบิด

๑๓ รอดพ้นมฤตยู..พายุ GAY

๑๗ โรคนี้ไม่หาย..แต่ช่วย

๒๒ ตามกลับมา..ด้วยวิชาธรรมกาย

๒๗ เจาะลึกอาณาจักรจากหมอ

๓๓ ลุ้นสืบล้น

๓๘ รอยต่อของชีวิต

๔๒ สบไฟ..กันยี่เป็ง

เรื่องเด่น

๑๓

รอดพ้นมฤตยู..พายุ GAY

จู่ๆท้องฟ้าก็เปลี่ยนเป็นสีแดง มีลักษณะเป็นวงรีท่ามกลางความดำทึบที่กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาทุกที..ดูคลื่นก็ไม่ปกติเหมือนเดิมขณะเดียวกันมันก็สูงขึ้นๆทับทิวคูนชนิดฉับพลัน!!

๔

รอดจากพลุระเบิด

บีม!!บีม!!! เสียงมรณะดังสนั่นหวั่นไหวพร้อมลูกไฟจำนวนมากพุ่งกระเด็นเข้ามาอย่างเต็มที่จากแรงอัดระเบิดของพลุที่ระเบิดและเผาไหม้มหาชัยในครั้งนั้น..

๑๗

โรคนี้ไม่หาย.. แต่ช่วย

คุณหมอบอกว่า โรคที่เขาป่วยอยู่นี้ไม่มีทางรักษาให้หายได้..จนใครๆ พุดว่ายังโง่ๆ ก็หมดสิทธิ์รอด..แต่ผมรอด

บุชาธรรม

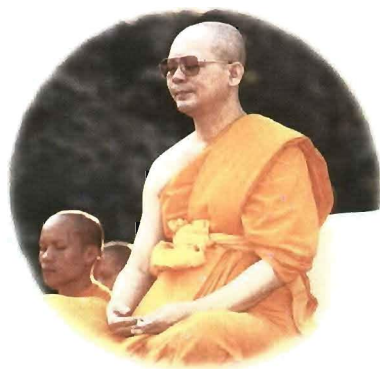
คุณยายอาจารย์ พุทฺธสง

อภิญญา

ทหลวงพ่อบุณยานเป็นครั้งแรก จากการได้อ่านหนังสือที่ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวของท่าน ในหนังสือนั้นได้เขียนเอาไว้ว่า ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ นั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้ใช้ให้ศิษยานุศิษย์ของท่านที่ได้เข้าถึงวิชาธรรมกายช่วยประเทศชาติ และช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกระบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยปลอดภัยจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากกิเลสของมนุษย์

ท่านได้สั่งให้ศิษยานุศิษย์ของท่านที่ได้บรรลुวิชาธรรมกาย ได้ช่วยทุกข์อย่างนั้น โดยจุดยุทธศาสตร์ตรงไหนที่สำคัญก็ให้มองเห็นเป็นป่า เห็นทะเลให้เป็นเมือง คือไม่ให้ข้าศึกนั้นสนใจ และทิ้งบอมบ์ได้ มีเรื่องกล่าวกันว่ามีคนได้เห็นแม่ชีหรืออุบาสิกาลอยไปในอากาศ บัดลูกระเบิดตามที่ ได้เล่าลือกันมา

ตอนที่หลวงพ่อยังเป็นนิสิต ไปกราบท่านที่กุฏิ พอเงยหน้ามาท่านก็บอกว่า “คุณนะ หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ยายไปตามมาเกิดในสมัยสงครามโลก” หลวงพ่อก็ไม่เข้าใจ เจอกันครั้งแรก

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ

ทำไมพูดอย่างนั้นก็ไม่รู้เรื่อง ก็รับฟังเฉย ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะแปลว่าอะไร สรุปลง่าย ๆ ว่า คุณคือคนที่ยายตามมา แล้วหลวงพ่อก็เกิดในตอนนั้นเสียด้วย ตอนสงครามโลกครั้งที่สอง

หลังจากนั้นก็เรียนธรรมะกัน เรียนกันไปเรื่อย ๆ เวลาท่านรับแขก แขกมาก็มาขอให้ท่านช่วย ช่วยทุกข์ต่างๆ ดูเหมือนสารพัดทุกข์ ทุกข์ โศก โรคภัย ทั้งคนมีชีวิตอยู่ในโลก ตลอดถึงคนที่ละโลกไปแล้ว เรื่องนรกเรื่องสวรรค์ หลวงพ่อฟังจนชินเป็นปกติเลย เพราะมีคนมาหาท่านอยู่ทุกวัน ให้ท่านช่วยแก้โรคบ้าง แก้ภัยพิบัติบ้าง แก้เรื่องธุรกิจการงานบ้าง เรื่องครอบครัวบ้าง เอาบุญไปให้ผู้ที่ละโลกแล้วบ้าง แล้วก็ซักถามว่า ผู้ตาย เป็นพ่อ เป็นแม่ ปู่ย่า ตายาย บรรพบุรุษ ลูกเด่าก็มี ตายแล้วไปอยู่ไหน ขอให้เอาบุญไปให้ ให้บุญแล้วเป็นอย่างไร ใหม่ๆ หลวงพ่อก็ตื่นเต้นไม่เคยได้ยิน แต่ฟังต่อๆ ไปวันหลังก็เป็นปกติ เพราะมันก็ซ้ำๆ กัน

คุณยายไปนรก ไปสวรรค์ เหมือนท่านเดินจากกุฏิท่านไปหน้าวัด ไปหหลวงพ่ไปหอ

ฉัน ดูเหมือนมันง่าย ๆ เพราะไม่เห็นท่านทำอะไร พอเขาถามท่านก็นิ่งหลับตา ลักพักหนึ่งท่านก็บอกว่าผู้ตายชื่อนี้ นามสกุลนี้ อายุแค่นี้ ด้วยโรคนี้ ตอนนี้อยู่เกิดที่นั่นที่นี่ เช่น ถ้าไปตกรรณ

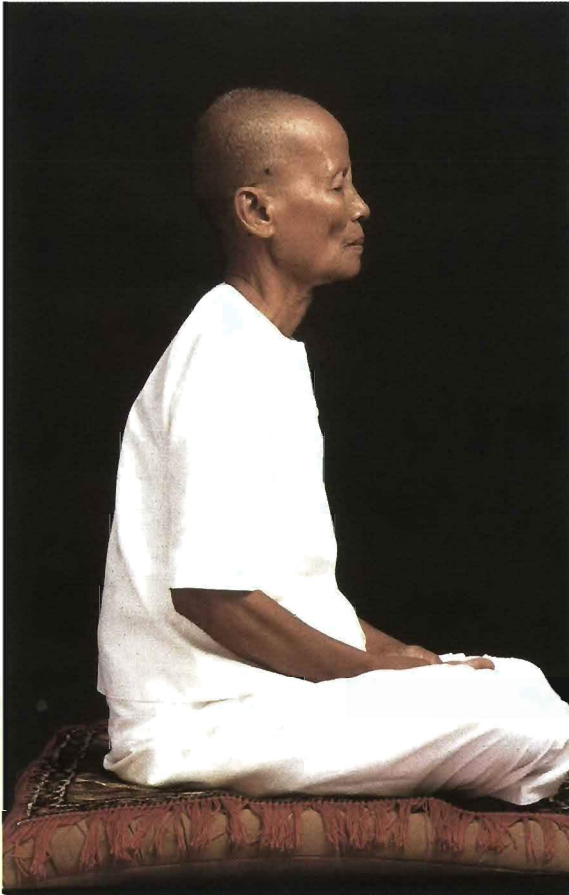
ท่านก็จะบอก

ตรงๆ ท่านจะไม่พูดอ้ออึ้ง แล้วก็จะไม่พูดอ้อม ค้อมว่าญาติของคุณชื่อนี้ ตอนเป็นมนุษย์ได้ทำกรรมอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่ผู้มาบอกไม่ได้รู้เรื่องเสีย ด้วยเข้าไปว่าผู้ตายได้เคยทำกรรมชนิดนี้ แล้วตอนนี้ตายไปตกรรณขุมนั้นมีอาการอย่างนี้ มีทุกข์อย่างนี้ ยายไปถึงแล้ว เขาสั่งความมาอย่างนี้ แล้วก็เอาบุญไปให้เขา

บัดนี้เขาพ้นทุกข์ เขาขอบอกขอบใจ เขาพ้นแล้ว เขาไปอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ คุณต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาละ แล้วต้องนั่งปฏิบัติธรรมทุกวัน ในตอนนี้ยายสอนให้ผู้ตายที่ช่วย

ขึ้นมาจากนรกด้วยบุญของญาติของคุณนั้นแหละ ให้เขานั่งธรรมะไปแล้ว สอนให้เขาทำภาวนา แล้วก็บอกเขาว่า ถ้าหากสัณนิทธานจะหล่นกลับไปสู่ที่เดิม ส่วนญาติผู้ตายซึ่งไม่รู้เรื่อง

บุญกรรม อกุศลกรรมที่ผู้ตายทำไม่ไปเกิดเป็นสัตว์นรก ทั้งๆ ที่ช่วงปลายของผู้ตายนั้น ญาติผู้นี้เห็นแต่ทำสิ่งที่ดี ให้ แก่ ตัว ก็สงสัยกลับไปที่บ้าน ไปสืบเรื่องราว ต่าง ๆ ก็ปรากฏว่าเป็นจริงอย่างที่ยายพูดทุกอย่าง บางเรื่องเกี่ยวกับ เรื่องรักษาโรคภัยไข้เจ็บ บางคนก็มาบอกท่านว่า จะไปผ่าตัด ท่านก็นิ่งนั่งเรียบไปหานาติ

แล้วท่านก็บอก คุณไปผ่าทำไม เพราะผ่าไปแล้วมันก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร เขาก็แย้งมาว่า ได้นัดกับหมอที่จะผ่าแล้ว คุณยายบอก “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าก็ภาวนา สัมมาอะระหัง

ไว้ละ” แล้วเขาก็ไปผ่า ผ่าแล้วเขาก็มารายงาน ยายว่า ผ่าแล้วหมอบอกว่า ไม่มีอะไร ไม่ได้เป็นอะไร ยายท่านก็บอก “เออ ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ว่าผ่าแล้วมันเป็นยังไง”

บางเรื่องก็เหลือเชื่อ แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วใครมาใหม่ๆ ถ้าท่านหักครั้งแรกแล้ว ก็มักจะตกใจกัน แล้วเข้าใจว่าคงมีใครแอบมาบอกยายว่า เขาเป็นอย่างนั้น เช่น มีอยู่คนหนึ่ง สามิภรรยา ก็มาด้วยกัน พอกราบยายเสร็จ พอเงยหน้า ยายก็บอกว่า “คุณ! เลิกเล่นม้าเสียเถอะ” สามิก็ตกใจหาว่าภรรยาแอบมาบอก ภรรยาก็บอกว่า “ก็ฉันมาพร้อมกับคุณนี่แหละ” แล้วคุณยายก็พูดเฉยๆ เหมือนพูดลอยๆ คล้ายกับไม่จริงจิงอะไรอย่างนั้น เวลาท่านพูด แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อนั่งฟังอยู่ ทั้งวัน ใจแทนยาย แล้วก็อยากจะรู้ในเวลาเดียวกัน คือ มีโยมอยู่คนหนึ่ง ภรรยาท่านเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ มีศรัทธาคุณยาย มาเป็นลูกศิษย์คุณยาย สามิเป็นคนตื้อสุดโต่งทีเดียว ไม่เชื่อเรื่องนรก สวรรค์ แต่ถึงอย่างไร ก็เพื่อเหนียว สวดมนต์วันหนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมง เพื่อว่ามันมี จะได้รอดพ้นบ้าง คุณนี้ก็แย้งกันอยู่เรื่อยๆ ไม่ค่อยเชื่อใครทั้งสิ้น เชื่อแต่ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ เป็นคนตื้อมากๆ ทีเดียว

วันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่กับยาย โยมคนนั้นก็มา บอกว่า “คุณครู ผมมีเรื่องแปลกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเล่าให้คุณครูฟัง แล้วช่วยตอบผมหน่อยว่าเรื่องอย่างนั้น มันเป็นอย่างไร”

หลวงพ่อก็ไม่ได้ยินยายชมหลวงพ่อก่อน และไม่ได้ยินคำตัดสินเลย มีแต่สอนอย่างเดียว สอนให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ถ้าประกอบเหตุอย่างนี้ จะได้เป็นผลอย่างนั้น..

คุณยายท่านก็นั่งนิ่งๆ เฉยๆ ท่านก็บอกว่า “คุณก็เล่ามาสิ”

โยมผู้ชายคนนั้น ท่านก็เล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งเขาไปนอนอยู่ที่บ้านต่างจังหวัด มันก็มีชานบ้าน ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน แต่แสงดาวแสงเดือนยังพอเห็นชัด เห็นมันสาดมาที่ชานบ้าน ก็เห็นได้ชัดเจน ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่ชานบ้าน นอนอยู่ ก็เห็นคว้นแหกร่องกระดานนอกชาน แทรกแล้วก็ยัดขึ้นเป็นรูปร่างของคน สูงขนาดต้นตาล กว่ายกเท้าข้ามหลังคาไปเลย แกเห็นแล้วแกก็ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่แกเห็นมันคืออะไร ทั้งๆ ที่ลืมนิดๆ ไม่ได้หลับเลย ไปถามมหาหลายวัด ก็ตอบไม่ชัดเจน มักมีคำว่า “มั้ง” ตามมา เป็นนั่นมั้ง เป็นนี่มั้ง หรือคุณตาฟาด ถ้าบอกว่าตาฟาด แกจะหงุดหงิดมาก ไม่อยากฟังทีเดียว แกก็มาเล่าเรื่องนี้ให้คุณยายท่านฟัง

คุณยายท่านก็ฟังเฉยๆ แต่ท่านหลับตาฟัง ทำสมาธิไป โยมผู้ชายก็เล่าไปเรื่อย ๆ ตอนสุดท้ายก็ถามว่า “ครูว่าสิ่งที่ผมเห็นนั้น มันคืออะไร” พอถามเสร็จ คุณยายท่านก็ตอบว่า “สิ่งที่คุณ

เห็นนั่นคือเปรต แล้วก็ป็นญาติของคุณนั่นแหละ” แกก่ก็เถียงทีเดียวว่า “ญาติผมไม่มีวันที่จะไปเกิดเป็นเปรต” คุณยายท่านก็ไม่ว่าอะไร แกก่ก็ถามต่อว่า “ทำไมถึงไปเป็นเปรต” คุณยายบอกว่า “ญาติคุณเป็นอดีตมรรคนายก โกงของวัด ตายแล้วเลยไปเป็นเปรตนี้แหละ” แกก่ก็บอกว่าญาติของแอกไม่เคยมีใครเป็นมรรคนายก ก็เลยบอกคุณยายไปว่า “ไม่มีหรือญาติผมเป็นมรรคนายก ถ้าคุณยายว่าเป็นมรรคนายก ญาติของผมชื่ออะไร”

ท่านก็นิ่งๆ แล้วท่านก็บอกว่า “ชื่อรัศมี” โยมผู้ชายก็บอกว่า “ยังชื่อนี้ ยังห่างไกลเลย ไม่เคยมีญาติชื่อนี้ แล้วก็ชื่ออะไรก็ไม่รู้ ชื่อรัศมี ถ้าเป็นญาติผม มันน่าจะมีชื่อที่เข้าทำกว่านี้” แล้วแอกก็ลงจากบ้านไป

หลายเดือนผ่านไปก็กลับมา กลับมาแอกก็บอกว่า “เออ! จริงด้วย ญาติผมคนหนึ่งชื่อรัศมี เขาเป็นมรรคนายก เขาตายไปแล้ว แล้วก็ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริงๆ ญาติเขาบอกแต่ผมก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีในโลก” แก่ก็อดขนาดนี้ทีเดียว แต่หลวงพ่อก็สบายใจว่าญาติท่านสนะของยายแม่น จึงทำให้หลวงพ่อกเกิดความเชื่อมั่นในการศึกษาวิชาธรรมกายมากยิ่งขึ้น

ตลอดชีวิตของท่านที่ผ่านมา หลวงพ่อก็ไม่เคยเห็นท่านดำใครเลย แล้วท่านก็สอนหลวงพ่อกว่า อย่าไปดำใครนะ เดี่ยวเขาจะโกรธเอา ให้สอนเขา แล้วให้สอนข้ามชาติ ว่าถ้าทำอย่างนี้เดี๋ยวไม่ติดใจติดใจถึงชาติหน้า อย่างนั้นอย่างนี้ให้สอนเขา นี่คือนสิ่งที่หลวงพ่อดูได้เห็น หลวงพ่อก

ไม่เคยได้ยินยายชมหลวงพ่อก และไม่เคยได้ยินคำติเลย มีแต่สอนอย่างเดียว สอนให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าประกอบเหตุอย่างนี้ จะได้เป็นผล

อย่างนั้น ก็มีแว่นเวียนอย่างนี้ตลอดมา อย่างที่หลวงพ่อกเห็น แล้วการรับแขกของท่านน่าสนใจทีเดียว การช่วยทุกข์มนุษย์ของท่านน่าสนใจ น่าตื่นเต้น ดังนั้นหลวงพ่อก มักจะอยู่ตรงนั้นอยู่เรื่อยๆ จนกระทั่งมีความรู้สึกอย่างแรงกล้าว่า เราจะต้องทำให้ได้อย่างยายบ้าง..

.....
จากเหตุการณ์..

“พลุ” ระเบิดพោมทาศัย
เขานี้แหละ..! เป็นผู้ที่รอต
จากทายนะ..เพราะ
คุณยาย..
.....

● ๑๕.๐๐ น. วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๓
“ บีม !!..บีม..!! ” เสียงมรณะที่เขย่าโสต
ประสาท สั่นขึ้นพร้อมลูกไฟจำนวนมาก กำลัง
พุ่งกระเด็นเข้ามาจากแรงอัดระเบิด กระจกหน้า
ต่างแตก ร่วงกรวไปทั่วบริเวณ

“..เรือบินตก เรือบินตก..?? !!” เสียง
ลูกจ้างที่ร้านของคุณพงษ์ศักดิ์ตะโกนขึ้นด้วย
ความตกใจ

“เฮ้ย..เครื่องบินอะไร จะตกกลางตลาด”
สายตาที่มองเลิกลัก บ่งบอกถึงความสงสัย ว่า
มันกำลังเกิดอะไรขึ้น

“...ตึกถล่ม.. ตึกถล่ม ” เสียงตะโกนลั่น
ของคนข้างบ้าน ที่ได้รับความตื่นตระหนกไม่แพ้
กัน

เสียงหวีดร้อง อื้ออึง โวยวาย ท่ามกลาง
ความโกลาหล ที่เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ..เพลิงไฟ
โชติช่วงขึ้นทันที ในช่วงพริบตา ในบริเวณตึกและ
ถนนด้านล่าง

รอตจาก พุ่มระณะ

ความกลัวทำให้คุณพงษ์ศักดิ์ เหล่าศิริ-ไพศาล เจ้าของร้านสังฆภัณฑ์ รีบเก็บเฉพาะสิ่งที่เป็น และที่สำคัญเขาหยิบรูปคุณยาย ยกขึ้นทูนหัวและเก็บลงกระเป๋าเสื้อในทันที

เขามุ่งลงมาชั้นล่าง วิ่งออกมาจากบ้านพร้อมกับเลื่อนประตูร้านล็อกปิดและออกไปหลบนอกบ้าน ในที่ที่คิดว่าปลอดภัยที่สุด

“พลูมรณะ ระเบิดขึ้น” เขาได้คำตอบแล้วว่ามันเกิดอะไร คำตอบที่ทำให้เขาสงสัยเมื่อครู่ ซึ่งชนวนเหตุเกิดจากเจ้าของแผงพลู จุดพลูให้เด็กที่มาซื้อ แต่พลาด พลูกลับพุ่งทะยานใส่ร้านตัวเอง ระเบิดสนั่นหวั่นไหว ดอกไม้ไฟสารพัดชนิดระเบิดขึ้น พุ่งฉวัดเฉวียนไปยังร้านฝั่งตรงข้าม กลายเป็นทะเลเพลิงนรก เพลวอด.. เจ้าของร้านพลูอีกแห่งที่อยู่ใกล้กัน ถูกไฟคลอกชาวบ้านถูกแรงอัดของระเบิด ถูกสะเก็ดไฟและเศษกระຈกบด ทำให้มีผู้

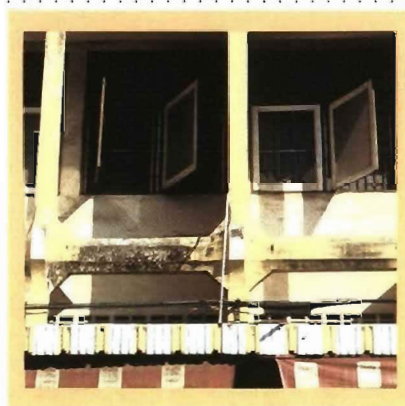
บาดเจ็บรวม ๔๔ คน รายที่หนึ่งไม่ทัน ถูกแรงระเบิดและเปลวเพลิงคลอก.. วินาทีนั้น ทุกชีวิตต่างตื่นตระหนกตกใจสุดขีด พื้นที่บริเวณจุดเกิดเหตุ กินรัศมีกว้างประมาณ ๕๐ เมตร เศษ

กระຈกตามร้านค้าบ้านเรือนแตกกระจายเกลื่อนระหว่างนั้น เปลวไฟมรณะ พุ่งทะยานไปยังฝั่งตรงข้าม ซึ่งเป็นตึกแถว ๔ ชั้น เป็นร้านขายของทอง ร้านเซเว่นอีเลฟเว่น โรงแรมเวียงไทย ร้านขายเสื้อผ้า ธนาคารออมสิน และตลาดสด ทำให้ร้านค้าฝั่งตรงข้ามติดไฟ กลายเป็นเปลวลุกท่วม ๑๐ คูหา เปลวเพลิงมรณะลุกโชติช่วง กลุ่มควัน

ดำทะมึนอยู่เหนือท้องฟ้าอย่างน่าสะพรึงกลัว ขณะเดียวกัน ชาวบ้านหลายสิบชีวิต ที่กำลังเดินซื้อของใกล้ร้านต้นเหตุ ต่างถูกแรงอัดของระเบิด ร่างกระเด็นนอนล้มระเนระนาด บางรายแขนขาเป็นแผลเหวอะหวะ ร้องด้วยความเจ็บปวด ส่วนคนที่ตั้งสติได้ต่างรีบพาคนเจ็บส่งโรงพยาบาล ที่ใกล้ที่สุดคือโรงพยาบาลสมุทรสาคร กับโรงพยาบาลมหาชัย ขณะนั้นไฟก็ยังไหม้ลามไปเรื่อยๆ มันกำลังโหมลามเข้ามาแล้ว

เหตุการณ์ประหลาด
เมื่อวัน ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๓
เมื่อเวลา ๐๔.๐๐ น.

ลูกไฟ! พุ่งกระโจนเข้ามา ..พุบ..”
ที่หมายคือ ร้านของเขาชั้น ๓
บ้านคุณพงษ์ศักดิ์ ที่ห่างจากจุด
ระเบิดเพียง ๒๐ เมตร..

รถดับเพลิงราว ๒๐ คัน กำลังخمิมนฉีดน้ำเพื่อสยบไฟ.. พลังแห่งการล้างผลาญอย่างไม่ย่อท้อ

“ลูกไฟ พุ่งกระโจนเข้ามา..พุบ..” ที่หมายคือ ร้านของเขา ชั้น ๓ บ้านคุณพงษ์ศักดิ์ ที่ห่าง

จากจุดระเบิดเพียง ๒๐ เมตร

“ไ้ดี..ไ้ดี!!! บ้าน.. บ้าน มิงโดนไฟแล้ว” เสียงคนรู้จักที่ยืนข้างๆตะโกนขึ้น

มีกลุ่มควันเริ่มทะลักลอยออกมาจากหน้าต่าง

ทุกอย่างกำลังจะวอดวายหรือไม่.. ถึงคิวเขาแล้วหรือไม่!!

สภาพร้านค้าและตึกข้างเคียงถูกเพลิงเผาพวดในชั่วพริบตา

ความตกใจทำให้

เขาวิ่งถลา เพื่อกลับไปยังร้าน..ขณะที่เพื่อนข้างๆ ไม่สามารถจะอุ้มวิ่งเขาไปได้ทัน จึงทำดีที่สุดตอนนั้นคือ ตะโกนขึ้นดังๆ ว่า

“ ไ้ดี..ไ้ดี.. เอ็งจะขึ้นไปทำไมวะ..ไม่กลัวตายหรือไม่ ” คำทักที่ตะเบ็งขึ้นท่ามกลางความสับสนอลหม่าน ไฟที่ลุกในนั้นอาจทำให้เขาโดนคลอกตาย เป็นรายต่อไปก็ได้ ถ้าหนีลงมาไม่ทัน

เขาหยุดชะงัก แล้วหันกลับมาคิด

“ ทำยังไง..?..ทำยังไงๆ ” สมองเริ่มแล่น..ด้วยคำถามดีๆ ซ้ำๆ

“ คุณยาย..คุณยาย ไข่! คุณยายไข่ ” เขานึกถึงคุณยายอาจารย์ขึ้นทันที เพราะเมื่อครู่ก่อนเกิดเหตุ ๑ ชั่วโมง มีผู้นำบุญคนหนึ่ง ชื่อคุณแจ่ม มาชวนเขาทำบุญบูชาธรรมคุณยาย เพื่อสร้างลานธรรมรอบมหาธรรมกายเจดีย์ ไว้

รองรับคนนั่งสมาธิกว่าล้านคน ซึ่งเขาก็ได้ฝากเงินทำบุญไปกับคุณแจ่มในทันที ด้วยความตระหนกและศรัทธาคุณยาย ศรัทธาในวิชชาธรรมกายและนึกถึงครั้งที่คุณยายเคยช่วยเขาเมื่อเขาขอให้ตัวเองมีทายาทไว้สืบสกุล

ทันทีที่นึกได้ เขาก็พนมมือขึ้น หันหน้าไปยังร้าน มองไปยังชั้น ๓ ขณะที่ควันไฟกำลังพวยพุ่งออกมา

“ คุณยายครับ..คุณยาย ขออย่าให้ผมต้องวายอดเลย ให้ผมปลอดภัยเถอะครับ..อย่าให้ผมต้องวายอดเลย.. ” ยังไม่ทันขาดคำจากเสียงอธิษฐานดังๆ พร้อมกับพนมมือนึกถึงคุณยาย ทันใดนั้น เสียงอธิษฐานของเขาก็ได้รับการตอบสนอง ด้วยภาพที่ปรากฏขึ้น อย่างไม่น่าเชื่อ คือ ที่ควันไฟ เหมือนมีแผ่นอะไรใหญ่ๆ ที่บางๆ มองไม่เห็นมาทับปิดให้ควันและไฟที่

เหตุการณ์นี้มีการประเมินค่าเสียหาย

กำลังจะถูกลามอีกนั้นสงบลงในทันที แล้ววัน
เก่าที่เคยพวยพุ่งออกมา ก็ ค่อยๆ จางหายไป
ส่วนควันในบ้านก็สงบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เขายังพนมมือค้างไว้ แล้วนึกถึงคุณยาย นึกถึง
บุญที่ได้บูชาธรรมคุณยาย แล้วอธิษฐานต่อ เพื่อ
ให้แน่ใจว่า ไฟนั้นสงบลงจริงๆ

“ ใต้... มึงมีของอะไรดิวะ เมื่อกี้ ยัง
เห็นลูกไฟเข้าไปในบ้านมึง ทำไมไม่ไหม้ ทำไม
ไม่เป็นไร?” คนข้างๆ เขาอุทานและทักขึ้นด้วย
ความประหลาดใจ เขาก็บอกให้ฟังว่า นึกถึงคุณ
ยาย และอธิษฐานให้คุณยายช่วย

เหตุการณ์ที่ร้ายแรง ครั้งนี้ถูกถ่ายทอด

กว่า ๕๐ ล้านบาทครึ่งมีระเบิดไกลกว่า ๕๐ เมตรโดยรอบ

ผ่านการรายงานข่าวที่เร็วมาก ญาติๆ และ
ภรรยาคุณพงษ์ศักดิ์ที่ป่วยพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน
พ่อ ทราบข่าวเหตุการณ์เพลิงไหม้จากทาง
โทรทัศน์ จึงพยายามรีบโทรศัพท์ กลับมาเช็ค
ว่าเขาได้รับอันตรายอะไรบ้าง

แต่สัญญาณโทรศัพท์ในย่านนั้นใช้ไม่ได้

■

“คุณยายครับ..คุณยาย
ขอย้ำให้ผมต้องวายวอด
เลย ให้ผมปลอดภัยเถอะ
ครับ..อย่าให้ผมต้องวาย
วอดเลย.. ” ยังไม่ทันขาด
คำ จากเสียงอธิษฐานดังๆ
พร้อมกับพนมมือนึกถึง
คุณยาย..ทันใดนั้น เสียง
อธิษฐานของเขาก็ได้รับ
การตอบสนอง ”

เลย ถูกทำลายหมด จึงยังทำให้ภรรยาและญาติๆ ของเขาเพิ่มความกังวลใจขึ้นไปอีก เพราะเมื่อดูจากภาพและการรายงานข่าวทางโทรทัศน์แล้ว เขาอยู่ในสภาพที่น่าจะได้รับอันตรายแน่ๆ

ภายในคืนนั้นเอง เขาก็ติดต่อกับภรรยาได้ โดยใช้โทรศัพท์มือถือ ซึ่งต้องออกไปโทรนอกพื้นที่ เขาเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่คุณยายช่วยให้ฟัง เธออนุโมทนาบุญ ที่สามีได้ทำบุญบูชาธรรมคุณยายไป เพราะถ้าไม่ได้บุญนี้ ก็ยังไม่รู้เลยว่าบ้านทั้งหลังจะเป็นอย่างไร

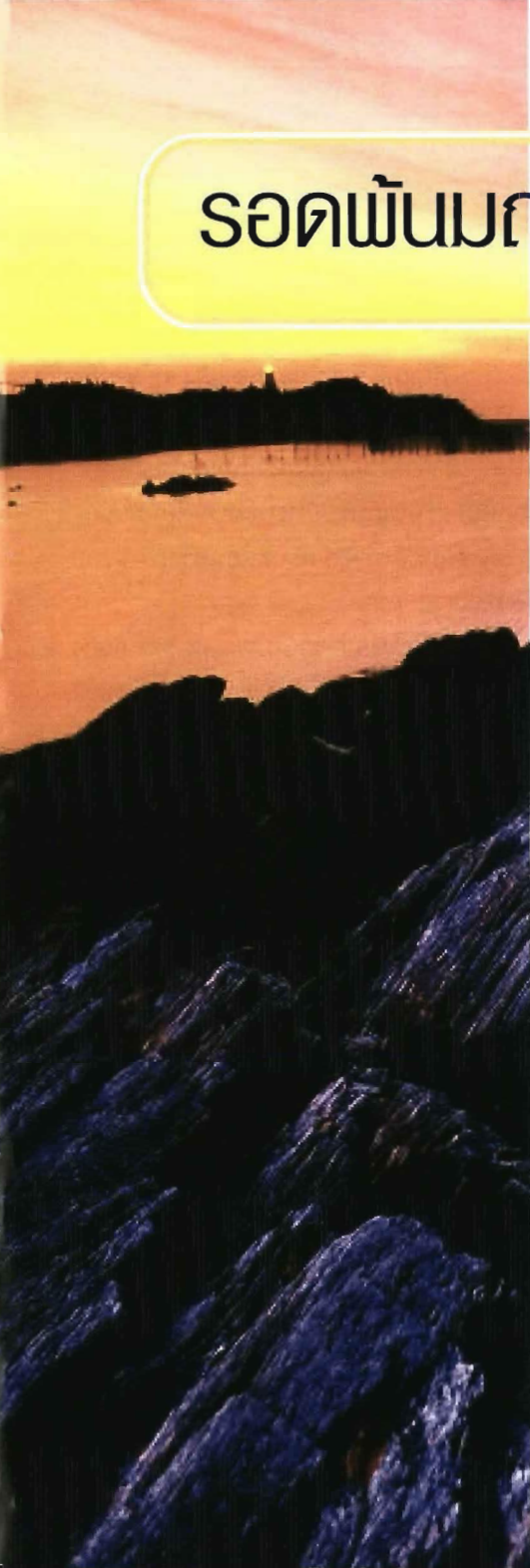
ความเสียหายของเหตุการณ์ “บั้ง วินาศ” ครั้งนี้ มีการประเมินค่าเสียหายเกือบ ๕๐ ล้านบาท รัศมีระเบิดไปไกลกว่า ๕๐ เมตรโดยรอบ แต่บ้านของคุณพงษ์ศักดิ์ ห่างจากจุดระเบิดเพียง ๒๐ เมตร โดนลูกไฟพุ่งเข้าไป พร้อมกับควันที่โขมกออกมาจากหน้าต่างทางชั้น ๓ ของบ้าน แต่ไฟกลับดับลงและบ้านของเขาได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะเขาทำบุญ นึกถึงบุญที่ได้บูชาธรรมคุณยาย ที่เพิ่งทำไปอย่างทันเวลา

ความวินาศ วิกฤติ เมื่อมาสู่ใครแล้ว มักหลีกเลี่ยงได้ยากและไม่มีทางเลือกที่จะหลีกเลี่ยง แต่เขาเลือกได้.. เลือกให้รอด จากอำนาจแห่งความวิบัตินั้นด้วยบุญ และการนึกถึงคุณยาย เพราะชีวิตที่มีบุญเท่านั้น จึงจะมีพละนาภาพปกป้องรักษาชีวิตและทรัพย์สินที่กำลังจะถูกช่วงชิงไป เพราะแรงกรรมเก่า ให้ดำรงอยู่ได้ด้วยอำนาจของบุญใหม่และบุญฤทธิ์ของคุณยายนั่นเอง ดังนั้นการไม่ประมาทในการทำบุญ จึงเป็น

สิ่งสำคัญ เพราะในภาวะฉุกเฉินคับขันที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงๆ มีเพียงบุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของเราได้..

ความวินาศ วิกฤติ เมื่อมาสู่ใครแล้ว มักหลีกเลี่ยงได้ยาก และไม่มีทางเลือกที่จะหลีกเลี่ยง แต่เขาเลือกได้..เลือกให้รอดจากอำนาจแห่งความวิบัตินั้นด้วยบุญ และการนึกถึงคุณยาย..

รอดพ้นมฤตยู..พายุกะ GAY

สะหว่างความบ้าคลั่งและเมฆสีดำทะมึนที่รวมฤทธิ์กัน ระหว่างฟ้ากับทะเล ได้กลืนกินหลายชีวิตให้สิ้นไป จากเหตุการณ์ระทึกที่ไม่เคยมีมาก่อนในรอบ ๔๒ ปี

๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของ จ.ประจวบคีรีขันธ์ เวลา ๑๖.๐๐ น. พายุไต้ฝุ่นกำลังขึ้นกลายเป็นพายุไต้ฝุ่น มีความเร็วลมสูงสุดบริเวณศูนย์กลาง ๖๔.๔ น็อต (๑๒๐ กม. / ชม.)

“ขณะนี้จุดศูนย์กลางพายุอยู่ห่างจากชายฝั่งประจวบฯ เพียง ๒๔ กิโลเมตร ให้ทุกคนอพยพไปให้เร็วที่สุด.. ๖ กิโลเมตร จากชายฝั่ง จะถูกทำลายจนราบและได้รับความเสียหายอย่างหนัก” เสียงประกาศจากรถหวอดเตือนภัยและเสียงตามสาย ที่ยังใช้การได้ ดังขึ้น เตือนชาวบ้านเป็นระยะๆ

ในขณะเดียวกันก็มีประกาศเตือนจากกรมอุตุนิยมวิทยาแจ้งมาเป็นฉบับที่ ๗

“โอ๊ย!.. ทางราชการก็พูดเกินเหตุ เคยมีที่ไหนพายุอะไรจะแรงขนาดนี้ อย่างมากก็แค่ฝนตกหนักๆ ไม่เป็นไปตามที่เขาประกาศหรอก”

คุณเฉลิมพล อภัยวี หรือ อาจารย์ไก่อผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนอ่าวน้อยวิทยาคม

รวมทั้งทุกคนในครอบครัวต่างไม่เชื่อความรุนแรงจากการพยากรณ์ จึงทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น เขาจึงเดินออกไปยืนริมชายฝั่ง ฟลิ้ว..ฟลิ้ว.... ลมและฝนปรอยๆ แต่มากไปด้วยแรงปะทะ กำลังทวีความแรงขึ้นเรื่อยๆ ในขณะนั้น เขาคิดในใจต่อว่า โหนดูซิ..จะเป็นจริงเหมือนชาวที่ทางราชการเขาวาหรือเปล่า?

ต้นมะพร้าวลู่เอนตามแรงกระหน่ำของกระแสนลมที่พัดโหมอย่างหนัก

“อะไรวั้น..ท้องฟ้ามีวงรีใหญ่ๆ สีแดง อยู่ท่ามกลางความดำทึบมันนั้น มันกำลังเคลื่อนตัวใกล้เข้ามา..คลื่นไม่ปกติเหมือนเดิม มันสูงขึ้นเป็นทิวคูณโดยฉับพลัน ทะเลเริ่มดำเข้มและดูเหมือนกำลังโถมเข้ามา” เขามองปรากฏการณ์นั้นด้วยความตกใจ

ถอนรากถอนโคน หลังคาบ้านข้างๆ ได้เปิดปลิวไป เสาอากาศหลุดกระเด็นไม่เหลือหลง...

การตัดสินใจครั้งนี้ของเขา พลัดชะแล้ว ชาวที่ทางราชการประกาศเตือนเป็นความจริง ๖ กิโลเมตร !!! นับจากชายฝั่ง จะไม่เหลืออะไรเลย และบ้านของเขาละ ห่างฝั่งไม่ถึง ๑๐๐ เมตร เขากำลังตกอยู่ในสภาพอันตราย เพราะไม่ได้คิดจะอพยพตามคำประกาศเตือนภัยเลย ขณะนั้นพายุกำลังเคลื่อนตรงเข้าสู่ชายฝั่งประจวบฯแล้ว

คนที่ไม่เชื่อข่าวการประกาศเตือนภัยถึงความรุนแรงของพายุในครั้งนี้ ไม่ได้มีเพียงเขาเท่านั้น ยังมีชาวประมงที่ออกเดินเรืออยู่ท่ามกลางทะเลอันบรือยชีวิต ที่ต้องมากลายเป็นเหยื่อให้ทะเลกลืนกินไป..พลังมหาศาลของคลื่นที่สูง

“ถ้าจะจริงตามข่าว..” เขาคิดพลางรีบหันหลังกลับทันที รีบไปที่บ้านที่อยู่ห่างจากชายฝั่ง ไม่มากนัก

ร่างกายถูกแรงลมปะทะบดล้ม แต่ในที่สุดเขาก็ถึงบ้าน

ประตู หน้าต่างทุกบานถูกปิดสนิท..

พายุหมุนนั้น กำลังเคลื่อนเข้ามาทุกขณะ ต้นมะพร้าวหักโค่นล้มลงเป็นแถบ บางต้นถูก

กว่า ๓๐ ฟุต ในรัศมี ๕๐ กิโลเมตร จากชายฝั่งของพายุครั้งนี้ ไม่เว้นชาวประมงใดๆ ให้เหลือในท้องทะเลนั้นเลย..

ด้วยความกลัวสุดขีด

“ท้องพระ” เป็นที่พึ่งสุดท้ายที่เขาคิดว่าปลอดภัยที่สุด

อุป ๓ ดอก ได้ถูกจุดขึ้น.. ทันใดนั้น “ภาพคุณยาย” ก็ได้ปรากฏขึ้นชัดเจนในใจเขา เขามองท่าน วางใจให้หยุดนิ่งสนิท รวมเป็นดวงเดียวกับท่าน คุณยาย... คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ศิษย์เอกของหลวงพ่อดาวพิกุล ภาชีเจริญ

“คุณยาย โปรดช่วยลูกด้วย ให้ปลอดภัย

บริเวณหลังบ้านคุณเฉลิมพล (รูปเล็ก) ได้รับความเสียหายน้อยมาก เมื่อเทียบกับบริเวณอื่นที่โดน

จากพายุครั้งนี้” เขาริบอธิฐาน พร้อมกับบะลึกได้ว่า คุณยายต้องช่วยเขาได้ เพราะคราวสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ คุณยายยังจัดการกับลูกกระเบิดได้เลย

เขาเชื่อมั่นและศรัทธาคุณยายมาก เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา พอมีปัญหาอะไร เขามักจะไปกราบเรียนท่านเสมอๆ และท่านก็เมตตาช่วยเหลือเขาได้อย่างอัศจรรย์ทุกครั้ง

ด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น โดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ นี่เอง ทำให้ดวงใจปักนั่งดิ่งสนิทกับภาพของคุณยาย ที่เกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกาย จนเวลาล่วงไปประมาณ ๑๐ นาที พายุมันน่าจะถึงแล้วและธรรมชาติของมันจะ

ต้องทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ดูเหมือนว่ามันไม่รุนแรงขึ้น ด้วยความแปลกใจตรงนี้เอง เขาจึงลืมหูลืมตาขึ้น แล้วลุกขึ้นชะโงกดูที่นอกหน้าต่าง..

อัศจรรย์จริง!!

“พายุ! พายุ! พายุมันหมุนกลับไปแล้ว”

เขาพูดกับตัวเอง เสียงชาวบ้านที่อยู่ใกล้ และเก็บตัวอยู่ในบ้าน ได้ออกมาดูเหตุการณ์นั้นพากันส่งเสียงขึ้น แล้วชวนกันดูสิ่งประหลาดกำลังถอยห่างออกไปทางออกไป จนหายไปจากความมืดมืดเบื้องหน้า

แต่ฟ้ายังคงมืด หมุกขมัวฝนตกอย่างหนักอึมครึมแรงลมผันวนอยู่ตลอดเวลาจนถึง

รุ่งเช้า

ซากเรือที่แตกหักและผู้คนที่ถูกทะเลกลืนชีวิตไป ตอนนี้มีจระเข้แห่งทะเลได้คืนพวกเขากลับมาให้เป็นร่างที่ไร้วิญญาณ มีสีเลือดบ้าง มีสีดำบ้าง เขียวคล้ำไปทั้งตัว..ศพเหล่านี้ถูกคลื่นซัดเข้าหาฝั่งพร้อมกับซากเรือไม้ที่ปรักหักพัง

ทางการประกาศว่า ชาวเรือหลายร้อยคนเสียชีวิตกับพายุไต้ฝุ่นครั้งนี้ เพียงแค่

ทางพายุที่ม้วนตัวกลับเท่านั้น

“ผมรอดในครั้งนี่ เพราะคุณยายช่วยผม ผมเห็นพายุกำลังมุ่งตรงเข้ามา ซึ่งไม่มีทางเลยที่มันจะย้อนกลับไประยะง่ายๆ มันห่างจากชายฝั่งเพียงนิดเดียวเท่านั้น”

ความเชื่อมั่นศรัทธาในคุณยายของเขา มันคงอย่างเต็มเปี่ยม เขาบอกต่อว่า ทุกครั้งที่เขานึกถึงคุณยายนั้น ไม่เคยผิดหวังใดๆ เลย คุณยายช่วยให้แคล้วคลาด ปลอดภัยทุกอย่าง เมื่อครั้งที่เจอพายุ “ลินดา” อีก ในวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เวลาประมาณ ๓ ๒.. พายุลินดา ก็เข้ามาในทำนองเดียวกัน ซึ่งเขาก็อธิษฐานให้คุณยายช่วย ปรากฏว่าก็รอดอีก ซึ่งตอนช่วงพายุลินดาเข้าประจวบฯ นั้น สภาพบริเวณบ้านเนินแก้ว หมู่ ๕ ตำบลอ่าวน้อย

อำเภอมือง ถนนถูกตัดขาด.. เพราะแรงน้ำป่าซัดเรือประมงกว่า ๕๐ ลำอับปาง ขณะเจอมรสุมในอ่าว ตามองล่าย แต่บริเวณบ้านเขากลับไม่ได้รับความเสียหายอะไรเลย!! ทั้งที่อยู่ตำบลเดียวกัน

เหมือนกับตอนที่ทหารพม่า ยิงกลุ่มของพวกเขาขณะข้ามชายแดนไทย-พม่า.. ปืนก็ด้านยิงไม่ออกทั้ง ๒ กระบอก เพราะขณะนั้นเขานึกให้คุณยายช่วย จนทหารกลัวและยกมือไหว้ และต้องปล่อยทุกคนกลับ อีกครั้งหนึ่งคืองานพระราชทานเพลิงศพของคุณพ่อก็อธิษฐานให้คุณยายช่วยหยุดฝนด้วย ปรากฏว่าหยุดได้จริง ทั้งที่ฝนกำลังตกหนัก สามารถหยุดแบบปิดก๊อกน้ำทันที

ทั้งหมดนี้คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ที่เกิดขึ้นแล้วแคล้วคลาดทุกครั้ง เขายืนยันว่า “เพราะคุณยายเขาจึงมีวันนี้ เขาเชื่อมั่นในวิชาธรรมกาย”

ปัจจุบันคุณเฉลิมพลจึงหมั่นอยู่ในบุญ ด้วยการหมั่นทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอยู่เป็นประจำและเชื่อมั่นว่าบุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกได้เมื่อยามคับขัน..

คุณเฉลิมพล อภัยวี

ก ณหอมบอกว่า โรคที่เขาป่วยอยู่นี้ ไม่มีทางรักษาให้หายได้..
ใครๆ ก็พูดว่า คราวนี้มันคงไม่รอด...
บางคนก็บอกว่าเตรียมลงกลองได้เลย!

“แต่ผมก็รอด! และหายขาดจากโรคร้าย
แถมยังแข็งแรงกว่าเดิมเสียอีก” นี่คือการยืนยันจากปากของ**คุณวิศิษฐ์ อุดมเกษมทรัพย์**
ที่บอกว่าเมื่อก่อนเขาไม่ได้เป็นคนที่มีรูปร่างแข็งแรงสมบูรณ์ มีสง่าราศี อย่างทุกวันนี้

คุณผู้อ่านลองมาติดตามดูซิว่า ก่อนหน้า

นี้เขาทนทุกข์ทรมานขนาดไหนกับอาการที่ป่วยมาราธอน นานถึง ๓๗ ปี

“ตั้งแต่ผมเกิดมา ร่างกายไม่แข็งแรง
ตลอด ตัวผอม เหลือง มักเป็นลมบ่อยๆ พอโต
ขึ้นหน่อยก็มีโรคเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ต่อมาไทรอยด์
โต อยู่ๆ หน้าอกข้างซ้ายก็โตขึ้นมา โรคนั้นหายไป
โรคนี้มาแทน จนผมอายุได้ ๓๗ ปี ในปี พ.ศ.
๒๕๓๕ ครั้งนี้ป่วยหนัก จากแค่ตัวผอมเหลือง
ตอนนี้ต้องเริ่มบวม ตาก็เหลือง ใจหวิวๆ เป็น
ลมถี่ขึ้น ตอนแรกๆ ก็ไปหาหมอตามคลินิก แต่

อาการก็หนักขึ้นทุกวันจึงตัดสินใจไปตรวจที่โรงพยาบาล

พอตรวจเลือดเสร็จ คุณหมอบอกว่า **ไวรัสบิลด์** ผมตกใจมากเพราะตับอักเสบอย่างรุนแรง ถ้าอยากให้อาการดีขึ้น ผมต้องนอนนิ่งๆ รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ๓ - ๖ เดือนมันนานมาก ผมยังต้องช่วยครอบครัวทำมาหากิน ลูกๆ ผม ก็ยังเล็กอยู่ ผมจึงไม่ยอมนอนโรงพยาบาล คุณหมอจึงต้องใช้วิธี นัดไปเจาะเลือดและรับยาทุกๆ สัปดาห์แทน”

ชีวิตของมนุษย์ทุกคน ย่อมมีบุญและบาปคอยส่งผลให้ชีวิตดำเนินไปอยู่เสมอ ยามใดที่ผลบุญอ่อนกำลังลง แรงบาปก็ได้ช่องเข้ามาแสดงฤทธิ์ ทำให้ชีวิตเสวยผลกรรมในอดีต แต่คราใดที่ผลบุญในอดีตตามมาทัน และมีกำลังมาก แรงบาปก็ไม่สามารถส่งผลได้ คุณวิศิษฐ์นับว่า เป็นผู้ที่สั่งสมบุญในอดีตมาไม่น้อย เพราะเขามีกัลยาณมิตร คือ พี่ชายที่คอยชักชวนให้ไปสร้าง

ชีวิตใหม่ที่ได้มาสร้างบารมีอย่างเต็มที่

และปรารถนาดี ทุกครั้งที่มา เมื่อคุยถามถึงสุขภาพเสร็จแล้ว จะต้องจบด้วยการชวนเขาไป

ทำบุญที่วัดพระธรรมกาย เพราะพี่ชายคอยอธิบายให้ฟังว่า ยามใดที่ต้องประสบกับความไม่สบายกายไม่สบายใจนั้น คือ สัญญาณเตือนว่าขณะนี้ กำลังบุญในตัวได้ลดน้อยลง ควรจะรีบประกอบเหตุทางมาแห่งบุญเพิ่ม แต่เขาจะปฏิเสธอยู่เสมอ “โอ๊ย..ผมไม่ไปหรอก สังฆารมณีนะ ผมแบบนี้ แรงจะกินยาแทบไม่มี จากนครปฐมไปปทุมธานี ผมต้องเป็นลมกลางทางแน่นอน อีกอย่างวัดนี้รวยแล้ว ผมไม่ไปหรอก” แต่อย่างไรเขาก็ยังไม่ถึงกับปฏิเสธบุญเสียทีเดียว โดยได้ฝากปัจจัยให้พี่ชายไปร่วมบุญทุกครั้งที่ถูกชวน

ครั้งนี้หลังจากพี่ชายที่แสนดีกลับไปแล้วในคืนนั้น เขารู้สึกจิตใจไม่คอยสงบ ช่มตาหลับไม่ลง นอนกระสับกระส่ายไปมาจนตีก นึกไปถึงเมื่อครั้งเคยบวชทดแทนพระคุณให้คุณพ่อคุณแม่ ๑ พรรษา ที่วัดในจังหวัดสมุทรสาคร หลวงพี่ที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่นั่น ท่านได้แนะวิธีทำภาวนาแบบ **สัมมาอะระหัง** เขาจำคาถาบทนี้ได้

“คืนนั้นผมนอนท่องคำภาวนา **สัมมาอะระหัง** จนหลับและฝันไป แต่เป็นฝันที่ชัดเจนมากเห็น **หลวงพ่อดอกบัว** ท่านมายืนที่หัวนอนผม รูปร่างท่านสูงใหญ่มาก สูงจนติดเพดานห้อง

จิ๋วท่านเลื่องอร่าม ผมเห็นท่านแล้วรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมา ผมจึงขอให้ท่านช่วยให้หายป่วย ขอพรกับท่านว่า ขอให้ผมหายป่วยด้วย **ผมไม่ได้กลัวตาย แต่ลูกของผม ๒ คน ยังเล็ก**

อยู่ ชีวิตที่เหลือผมจะได้สร้างบุญกุศลต่อ
พ่อแม่ผองหัวขึ้นมาท่านก็หายไปแล้ว ผมจึงลุก

คุณวิศิษฐ์แข็งแรง หายป่วย หลังจากที่ทรมาณมานานถึง ๓๗ ปี

และจะเป็นลม เวลาที่ทรมาณสุด..สุด เล็บมือ
เล็บเท้า จะขีดเขียนขึ้นมาทันที ไปพบหมอเพื่อ

รักษาจนคุ้นเคยกัน เมื่อตัดสินใจถามหมอว่า “จะหายเมื่อ
ไหร่” คุณหมอก็ให้คำตอบ
ด้วยความเห็นใจและบอก
ความจริงว่า “โรคนี้ป่วยแล้ว
ไม่มีทางหายได้ มีโอกาสที่จะ
เป็นโรคตับแข็งหรือมะเร็ง
มากกว่าคนปกติถึง ๙๐ %”
เมื่อรู้ว่าเวลาที่เหลือนั้นเริ่มนับ
ถอยหลังน้อยลงไปทุกทีแล้ว
จึงคิดว่าในขณะที่เรี่ยวแรง
ยังพอมีอยู่ ขอเลือกสิ่งที่ดีที่สุด
ให้กับตัวเอง เหมือนอย่างที่พี่
ชายเพียรมาพูดแนะนำให้ไป

ขึ้นนั่งพนมมือระลึกถึงพระคุณท่าน ที่ท่านมา
เป็นที่พึ่งในยามเจ็บป่วย”

พี่ชายยังคงแสดงความปรารถนาดีต่อ
เขาอย่างสม่ำเสมอ ครั้งหลังสุดนี้ พี่ชายได้มา
เยี่ยมอีก พร้อมกับมีเพื่อนของพี่มาด้วยอีก ๒ คน
ครั้งนี้จึงมีคนมาแสดงความปรารถนาดีถึง ๓ คน
คนโน้นก็บอกว่าดี คนนี้ก็ว่าดี จนกระทั่งเขายอม
รับความหวังดีของพี่ๆ ด้วยความเต็มใจ และ
ตอบตกลงจะไปทำบุญในอาทิตย์ต้นเดือน ที่วัด
พระธรรมกายที่จะถึงนี้แน่นอน

สาเหตุหนึ่งที่เขาดัดสันใจ ไปทำบุญในครั้งนี้
นี้ เพราะแต่ละครั้งที่ไปพบคุณหมอ อาการป่วย
ไม่ได้ดีขึ้นเลย เขาเริ่มเหนื่อย จะเกิดอาการช็อค

สร้างบุญบารมีด้วยตัวเอง

ยังพอมีเวลาเหลืออีกเกือบ ๒๐ กว่าวัน
ที่จะถึงอาทิตย์ต้นเดือน เขาจึงเตรียมตัวสำหรับ
งานนี้อย่างดี เพราะรู้ว่าจะต้องพบกับอะไรใน
การตั้งใจไปทำบุญในครั้งนี้

“พอพี่ชายพาผมไปที่จุดจอดรถ ใน
ระหว่างรอให้หมอคณะมาพร้อมกัน คนที่รู้จักกับ
ผมต่างมานูโมทนาบุญกันใหญ่ ผมก็พลอยมีใจ
เบิกบานไปด้วย แต่พอออกเดินทางไป รถแล่น
ไปยังไม่ทันพ้นเขตจังหวัดนครปฐม ผมก็เริ่มมี
อาการพะอืดพะอม หน้าซีดขาวเป็นกระดาก
ใจสั่น ตาเริ่มพร่า ผมกำลังจะเป็นลม ไม่นะ...
ผมจะไม่ยอมแพ้ ผมจะต้องไปให้ถึงวัดพระ

ธรรมกายให้ได้ ผมจึงท่องลัมมะอะระหัง ลัมมะอะระหังไปตลอดทาง จนถึงวัด

พอไปถึงวัด บรรยายภาสของการปฏิบัติธรรม ทำให้ผมลืมอาการเจ็บป่วยของร่างกาย ตลอดช่วงที่อยู่ในวัด แต่พอถึงเวลากลับบ้าน ผมก็ต้องทรมานอีก ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทำให้ผมถึงขนาดต้องบอกกับตัวเองว่า ไม่ว่าใครหนำไหน มาชวน ผมไปวัด.. ผมจะไม่ไปด้วยอีกแล้ว

แต่ครั้นพี่ชายมาแจ้งข่าวบุญ ผมก็อดใจไม่ได้ที่จะทำตัวเป็นผู้มีบุญไปกับเขาอีก ระยะหลังนี้ หลังกลับมาจากวัดต้องนอนพักฟื้นถึง ๒-๓ สัปดาห์ ร่างกายถึงจะค่อยมีเรี่ยวแรงขึ้นมา ไปพบหมอ คุณหมอต้อว่าผม ถ้าผมดื้อไม่ยอมพักผ่อนตามหมอบอก ผมจะอยู่ได้ไม่นาน

เวลาถึงงานบุญใหญ่ ทอดผ้าป่า ถิ่น

เมื่อรู้ว่า เวลาที่เหลือนับเริ่มนับถอยหลังน้อยลงไปทุกทีแล้ว จึงคิดได้ว่าในขณะที่เรี่ยวแรงยังพอมืออยู่ ขอเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง..

มาขอขาน ผมก็พยายามพาลังซารไปกับพี่ชายได้ทุกครั้ง เรียกว่า ผลบุญก็ทำ ผลกรรมก็รับ ไม่น่าเชื่อ ผมอยู่แบบทรมานๆ มาได้จนถึงปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ”

ในที่สุดบุญในตัวเขาก็มีมากพอที่จะได้มีโอกาสเข้าไปกราบคุณยาย วันนั้นกัลยาณมิตรหวาน น่วมปฐุม ได้ชวนเขาเดินไปกราบคุณ

ยาย ที่อาคารยามาบอกว่า “คุณยายท่านมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ ไปขอพรท่าน จะได้หายป่วยเร็วๆ ” เขาตัดสินใจ ตกลงที่จะไปกราบท่าน ทั้งๆ ที่แดดก็ร้อน ระยะทางสำหรับคนป่วยขนาดนี้ก็นับว่าไกลทีเดียว

“พอไปถึงอาคารยามา มีสาธุชนกลุ่มใหญ่ ไปนั่งรอคุณยายอยู่แล้ว ผมจึงไปนั่งอยู่เกือบท้ายห้อง ขณะนั่งรอ ใจผมก็เริ่มสั่น ตาพร่าอีก ทุกคนในห้องต่างยิ้มแย้มเบิกบาน แต่ตัวผมกลับนั่งห่อเหี่ยว ผมกำลังจะเป็นลม นึกในใจ คุณยายช่วยผมด้วย อย่าให้ผมเป็นอะไรตอนนี้เลย”

“คุณยายมาแล้ว” เสียงใครบางคนพูดดังขึ้น ผมมองตามเสียง ท่านยกมือไหว้ทุกๆ คนมา แต่ไกล ท่านพูดว่า “ขอให้ได้บุญกันทุกๆ คนนะ ให้ได้บุญกันเยอะๆ นะ” เสียงสาธุดังขึ้นมา

พร้อมกัน เมื่อคุณยายนั่งบนเก้าอี้ ทุกคนกราบท่านเรียบร้อยแล้ว ท่านก็บอกให้มาใกล้ ๆ แต่ไม่เห็นมีใครเข้าไปใกล้ ผมจึงถือโอกาสขอทางเดิน

เข้าไปนั่งใกล้ๆ คุณยาย รอดูว่าคนอื่นเข้าไปกราบท่านอย่างไร

พอผ่านไป ๔-๕ คน ก็ถึงจังหวะที่เขาเข้าไป เมื่อเข้าไปใกล้แล้ว เขาจึงพูดเบาๆ ว่า “คุณยายครับ ผมไม่สบายมาก คุณยายช่วยเมตตาเป่าหัวให้ผมหน่อยครับ” คุณยายท่านกลับบอกว่า คุณเข้ามาใกล้ๆ ชี ตะกั่ว

เปิดบ้านชักชวนญาติมิตรให้อยู่ในบุญ

ว่าอะไรนะ ยายได้ยินไม่ชัด ผมจึงขยับเข้าไปใกล้ท่านอีก แล้วบอกท่านใหม่ คุณยาย...ผมไม่สบายมาก คุณยายช่วยเมตตาเป่าหัวผมหน่อยครับ พุดเสร็จผมก็ก้มกราบลงบนตักท่าน คุณยายท่านยกมือลูบหัวผมลงมาถึงด้านหลัง แล้วท่านก็พูดว่า หายแล้วนะไม่เป็นไรแล้ว...!!! ขณะนั้นผมรู้สึกว่ามีพลังอะไรที่ยิ่งใหญ่มาก แผ่ซ่านไปทั่วตัว มีทั้งกระแสน้ำเย็นและอุ่นๆ อธิบายไม่ถูก และเหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างหลุดออกไปจากตัวผม หัวทั้งข้างมีความรู้สึกโล่งโปร่งสบายมีกำลังเข้ามาแทนที่ ลืมไปเลยว่าก่อนหน้านี้กำลังจะเป็นลม ผมอยากจะอยู่ใกล้ท่านนานๆ แต่เพื่อมารยาท ผมจึงต้องถอยออกมา

เสียงคุณยายท่านบอกผมอีกว่า แล้วมาทำบุญกับยายนะ ขอให้ได้บุญเยอะๆ ผมรีบตอบรับโดยไม่มีข้อแม้เลยว่า..ครับ สาธุครับ..”

ในวันนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขา นั่งรถ

ในขณะเดินทาง ด้วยความสบายใจ ถึงบ้านด้วยความเบิกบาน จากวันนั้นเป็นต้นมา เขาก็หายขาดจากโรคไวรัสบิลด์ตัม และโรคอื่นๆ ที่คอยมารุมเร้าตลอดเวลา ๓๗ ปี ก็พลอยหายไปด้วย

“ร่างกายของผมสดชื่นขึ้น ฝืนมาอย่างประหลาด เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมนั่งรถกลับบ้านด้วยความสุข พอถึงบ้านก็ไม่ต้องนอนเป็นสัปดาห์ อย่างที่ผ่านมา รุ่งขึ้นก็สดชื่น ผมมั่นใจมาก พอหมดยาที่

เหลืออยู่ ผมไม่ไปพบหมอ เพื่อจะเสียดอีกเลย แต่ก่อนผมยกของหนักไม่ได้เลย พอยกหน้อยก็ จะพาลเป็นลม แต่เดี๋ยวนี้ผมกลับแข็งแรง ยกของหนักได้เหมือนคนปกติทั่วไป”

ตั้งแต่นั้นมาคุณวิศิษฐ์รู้ว่าชีวิตใหม่ที่ได้มา ก็เพราะบุญและบารมีของคุณยาย เขามีความพร้อมทั้งกำลังกายและกำลังใจที่รักบุญ รักการทำกุศล ตามอย่างที่คุณยายท่านสั่งสอน บุญแรกด้วยการตั้งกองผ้าป่าและถวายทองร่วมหล่อหลวงพ่อดาวกาน้ำทั้งครอบครัว

“ผมดีใจมากที่ได้ชีวิตใหม่ ได้มีคุณยาย และหลวงพ่อดาวกาน้ำเป็นผู้นำในการสร้างสันติสุขให้แก่ตนเองและคนรอบข้าง จากรับจ้างเย็บผ้าส่งโรงงาน เดี่ยวนี้มีร้านขายตุ๋นเพิ่มอีกหนึ่งร้าน ทุกสิ่งทุกอย่างก็ได้มาด้วยบุญทั้งนั้นครับ ถ้าผมไม่มีโอกาสไปพบได้กราบคุณยายท่านในวันนั้น ผมคงไม่มีวันนี้”..

ตามกลับมา

ค ว ย วิ ช ช า ธ ร ร ม ก า ย

ค

ณยาย..ไม่ไปบ้านใคร ถ้าไม่จำเป็นนัก แต่เนื่..ท่านเมตตาไปหาเขาถึงอุดรฯ ไปด้วยวิชชาธรรมกายเพื่อตาม

เขากลับมาทำบางสิ่ง..?

“เฮ้า.. มาถึงซะที..” เป็นคำพูดซึ่งคุณยายทักขึ้น ขณะเดินสวนกับเด็กชายวัย ๑๔ ขวบ ที่เพิ่งมาวัดครั้งแรกเพียงลำพัง จากการอ่านหนังสือ เดินไปสู่ความสุข โดยบังเอิญ

คุณพนม พงษ์สุวรรณ วัย ๔๑ ปี ได้กล่าวถึงความรู้สึกตอนนั้นว่า “ตอนนั้นนะผมยังเด็ก ไม่ค่อยเข้าใจอะไร ไม่รู้ว่าคุณยายท่านหมายถึงอะไร ที่ท่านทักผมแบบนั้น แต่ผมก็ได้แต่จำคำท่านไว้”

จากการมาวัดในครั้งแรกนั้นเอง ทำให้เขาประทับใจในความเป็นกันเองของคนที่นี่ จึงได้มาช่วยงานอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับคำของคุณยายได้พูดสอนเขาหลายอย่าง ขณะที่ช่วยท่านปลูกต้นไม้ ทำความสะอาด จวนจนกระทั่งเติบโต เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย และเข้ารับราชการในกรมป่าไม้ ซึ่งช่วงแรก ๆ เขาก็ยังมาวัดอย่างสม่ำเสมอ แต่ตอนช่วงที่ย้ายไปทำงานอยู่ต่างจังหวัด เขาก็ได้ห่างวัดไป และมักติด

เที่ยว หรือไปงานสังสรรค์กับเพื่อน จึงทำให้การดำเนินชีวิตและกิจวัตรของเขาดัดอยู่กับการทำงาน..สังสรรค์..ทำงาน..

จนกระทั่งคืนหนึ่ง เขาเข้านอนเร็วว่าปกติ เพราะความเหนื่อยจากการทำงาน

คืนนั้นเอง ! ได้มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นกับเขา!

“เป็นไปไม่ได้ไง ...!! คุณยาย.. คุณยาย.. มาถึงบ้านผมเลยหรือนี่...!!” เขารีบกระวีกระวาดออกไปต้อนรับท่าน ในขณะที่คุณยายกำลังลงมาจากรถปิคอัพสีแดงพร้อมคุณอารีพันธุ์

“อ้าว..คุณ..กลับวัดได้แล้ว กลับวัดได้แล้วนะ” คำพูดสั้นๆ แต่ได้ใจความของคุณยายเอ่ยขึ้น พลังท่านกวักมือเรียกให้คุณพนมขึ้นรถ

“คุณ..นั่งหรือนะ เตี่ยยายจะนั่งหลังเอง” คุณยายพูดขึ้นพร้อมกับเข้าไปนั่งเบาะหลังกับคุณอารีพันธุ์และด้วยความที่เป็นคนเชื่อฟังคุณยายอยู่แล้ว เขาจึงรีบขึ้นรถ และทำตามทุกอย่างที่ท่านบอก

การเดินทางในครั้งนั้นเป็นไปด้วยความรวดเร็วอย่างไม่เคยมีมาก่อน จนกระทั่งมาถึงที่หมาย คือ “วัดพระธรรมกาย”

บ้านกัลยาณมิตร

บ้านกัลยาณมิตร ๒๕๓๕

KALYANAMITRA HOME

เขาเริ่มพลิกศีรษะไปมา เขาตกใจ.. ตื่นขึ้น
“มันเป็นความฝันหรือนี่”

“ทำไม.. ทำไม.. ฝันแบบนี้..?” ทั้งๆ ที่ห่าง
วัดมานานแล้ว และไม่ได้นึกถึงคุณยายเลย

“ทำไม..?” เขานั่งทบทวนเหตุการณ์ตอน
ฝัน ด้วยความสงสัยที่คิดไม่ออก ลึกครุ่น เขาจึง
ตัดสินใจลุกขึ้นมานั่งสมาธิที่หน้าหิ้งพระ จนใจ
เริ่มรวมและหยุดนิ่งสนิท และเขาก็ต้อง
ประหลาดใจอีกครั้งที่เห็นคุณยาย แวบขึ้นที่ศูนย์
กลางกาย เป็นภาพที่ชัดเจนเหลือเกิน แล้วท่าน
พูดว่า “คุณกลับวัดได้แล้ว” ภาพและเสียงนั้น
เอง ทำให้เขาต้องรีบลืมตาขึ้น ความสงสัยยังคง
ดำเนินต่อไป พร้อมกับคำถามที่ได้ผุดขึ้นเป็น
ระลอก

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไม.. ทำไม..เห็นแต่
คุณยายพูดประโยคนี้” เขาริบตัดสินใจเก็บชุด
ขาว ๒-๓ ชุด ลงกระเป๋า เพื่อเตรียมเดินทางใน
เย็นวันศุกรี่นั้นทันที มุ่งหน้าไปวัด ความตั้งใจ
ของเขา คือ ไปอยู่ธุดงค์ ปฏิบัติธรรม ศุกรี่-อาทิตย์
หลังจากที่ไม่ได้ไปวัดเป็นเวลานานแล้ว

การอยู่ธุดงค์ในครั้งนี้..ภาพและความรู้สึกเก่าๆ
ได้หวนกลับคืนมาอีกครั้ง และหลังจากสิ้นสุด
การอยู่ธุดงค์ เขาก็ขับรถกลับพร้อมกับความสุข
สงบที่ได้บังเกิดขึ้นในใจ..

แต่..เรื่องราวยังคงไม่จบเพียงแค่นี้..

“ ๓ วัน.. ผ่านไป...”

การลงพาดหัวข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์
เกี่ยวกับการโจมตีวัดพระธรรมกายได้เริ่มจุด
ชนวนขึ้น

ขณะที่เขาอ่านหนังสือพิมพ์นี้เอง !! ความ
สงสัยในความฝันก็ได้กระจ่างขึ้นทันที คุณยาย
ไปตามเขากลับวัดด้วยเหตุนี้เอง และเขาก็
เชื่อมั่นลึกๆ ว่า เขามีหน้าที่บางอย่างที่จะต้อง
กลับมาช่วยวัด ต้องกลับมาช่วยคุณยาย

จากกระแสข่าวในช่วงนั้นทำให้ผู้คนมี
ความศรัทธาในพระพุทธศาสนาลดลง และเริ่ม
มีความเข้าใจผิดต่อวัดพระธรรมกายมากขึ้น ใน
ขณะที่เขาได้ทำความเข้าใจกับข้อเท็จจริงทั้ง
หมด และนำไปอธิบายให้กับลูกศิษย์ เพื่อนฝูง
ที่เคยไปวัดด้วยกัน เขาได้ทำหน้าที่เป็นทนายแก้
ต่างให้กับพระพุทธศาสนา ได้ทุ่มเทอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งทำให้ชาวบ้านและเพื่อน ได้หัน
กลับมาเข้าใจ และไปวัดพระธรรมกายตามเดิม
พร้อมกับหันมาช่วยกันปกป้องพระศาสนา เขา
นำคนไปร่วมงานบุญต่างๆ ของวัดเป็นจำนวน
มาก หลายคันรถ เช่นงานบวชอุบาสกแก้ว
งานฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ ซึ่งตอนนั้นเขาเอง
ก็ได้ตัดสินใจ บวชฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ใน
ครั้งนั้นด้วย

ติด..๑..๑..ติด..๑..๑.. ติด..๑..๑.. “ฮัลโล ..
พนมเทรอ”

“วันที่ ๑๙ นี้ มีประชุมนะ ท่านผอ.บอก
ว่า ต้องเข้าประชุมทุกคน เพื่อเตรียมงานต้อนรับ
นายกฯ นายกฯ จะมาวันที่ ๒๒ เมษายน”

“ตอนนี้ ผมโกนผมแล้ว จะบวชสามเณร
แก้ว ฉลองเจดีย์ ไม่สะดวกจริงๆ” คุณพนม
ได้ทำเรื่องลางานที่แผนก เพื่อมาบวชตาม
ระเบียบราชการอย่างถูกต้องทุกอย่าง แต่จะทำ

อย่างไรดี.. กลับมีประชุมฉุกเฉินซึ่งเขาไม่ทราบมาก่อน

“เออ..ไปไม่ได้จริงๆ
พรุ่งนี้ตอนบ่าย ๒ ต้อง
บวชแล้ว” คุณพนมยืนยัน

“เฮ้ย! ไม่ได้ละ มีข่าว
มาว่า ใครไม่เข้าประชุมจะ
ถูกปลดออกจากการเป็นหัว
หน้า” เพื่อนสนิทของเขาริ
บบอก เพื่อเป็นข้อมูลให้กับ
คุณพนมในการตัดสินใจ ซึ่ง
ตอนนี้ คุณพนมเองมี
ตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้า
อุทยานแห่งชาติภูผาเหล็ก

“ถูกปลดเหรอ?”
เขาเงยบงไปสักครู่

เขาคุ่นคิดถึงอนาคตของตัวเอง แต่เขา
ก็ตอบกลับไปด้วยความมั่นใจว่า

“ผมตกลงใจแล้ว ผมไม่ไปประชุม ไปไม่
ได้จริงๆ” ตอนนั้นเขายอมตัดสินใจบวชครั้ง
สำคัญในชีวิต เพื่อแลกกับตำแหน่งหน้าที่การ
งานที่เขาสร้างมาตลอด

ความคิดสับสนรุมเร้าเข้ามา คิดอะไรไม่
ออก จึงตัดสินใจแจ้งสมาชิกครุ และในความ
เงียบนั้นเอง ก็มีเสียงดังแว่วเข้ามาว่า “คุณ..หา
บุญได้ ต้องใช้บุญให้เป็น” เป็นเสียงของคุณ
ยายนั่นเอง ที่เข้ามาในโสตประสาทของเขา
ขณะที่เขาระลึกรู้ขึ้นได้ในตอนนั้น ท่ามกลาง
ภาวะที่วิตกกังวลที่สุด และคำพูดนี้เอง ทำให้เขาพบ

คุณพนมผู้ที่คุนยายตามเขากลับมา

คำตอบของปัญหา ที่ต้องเข้าไปแก้ไข เขาจึงตั้ง
จิตอธิษฐาน และนึกถึงบุญทั้งหมด ระลึกถึงบุญ

ที่ได้เป็นผู้สร้าง อีกทั้งชวน
คนมา และตั้งใจบวชฉลอง
เจดีย์ นึกถึงคุณยาย นึกถึง
คำพูดของท่าน อย่างต่อ
เนื่อง ทำให้ให้อยู่ในบุญ
ตลอดเวลา และอธิษฐาน
ขอให้สถานการณ์ครั้งนี้ผ่าน
ไปด้วยดีที่สุด จนกระทั่งวัน
ที่ ๒๓ เมษายน เขาจึง
โทรศัพท์ไปถามเพื่อน
“ตกลง ผอ.ว่ายังไง” เขา
ถามขึ้นด้วยความกังวลและ
อยากรู้

“เฮ้ย..ไอ้พนม.. เอ็งโชคดี

นะ ไม่เคยเห็นใครโชคดียังงี้มาก่อน ตกลง
นายกฯ สั่งยกเลิก ไม่มา ก่อนงานเริ่มเพียงคิ
นเดียวเอง อาหารก็เตรียมไว้แล้ว ยังต้องสั่งเล
ิกเลย” เป็นคำตอบที่เขาดีใจอย่างที่สุด แต่..ปัญหา
เพิ่งผ่านไปแค่ข้อเดียว ความกังวลของเขายังคง
ดำเนินต่อไป เพราะถึงนายกจะไม่ได้มา แต่ท่าน
ผอ. ก็ประชุมไปเมื่อวันที่ ๑๙ เขาเป็นผู้เดียวที่
ไม่ได้เข้าประชุมใหญ่วันนั้น ซึ่งก็มีการเช็คชื่อ
จริงๆ

เมื่อกลับมาหลังจากลาสิกขา มีแต่คนทัก
และต่างก็บอกว่า ผอ. จะเอาเรื่องเขาแน่ๆ ทำ
ให้เขากังวลใจ และไม่ยากให้บางสิ่งเกิดขึ้น
ดังคำที่คนอื่นพูด

การประชุมมีขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้มีเขาร่วมอยู่ด้วย ในท่ามกลางที่ประชุมนั้น ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียวกัน คงเป็นเพราะทรงผมที่ไม่เหมือนใคร หลังจากตีเพ็งลาลึกขามาใหม่ๆ ก็อาจเป็นไปได้

ผู้คนส่วนมากเข้าใจว่า เขาไปบวชน้ำไฟมา แต่เขาก็ชี้แจงให้ฟังว่า ได้ไปบวชสามเณรแก้ว เพื่อฉลองมหัศจรรย์กายเจดีย์ การประชุมในครั้งนั้น ดำเนินไปอย่างปกติ แต่หลังจากการประชุมเสร็จสิ้น ทุกคนทยอยกันแยกย้ายออกมานอกห้อง

“คุณพนม.. คุณพนม.. เดี่ยวคุณไปพบผมที่ห้องด้วย” เขาตกใจมากที่ได้ยินเสียงนั้น เพราะนั่นคือเสียงผอ. เรียกเขาให้ไปพบเพื่อนที่อยู่ในที่นั้น ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า

“พนม..ถูกปลดแน่.. เจอผอ. เล่นงานแน่ๆ คราวนี้!!”

เขากังวลและกระสับกระส่าย แต่ก็กระลิกถึงบุญและคำของคุนยายเสมอ จนกระทั่งกำลังจะเข้าไปพบผอ.

ประตูห้องเปิดขึ้น **“เชิญนั่งสิ”** ผอ.กล่าว **“สวัสดิ์ครับท่าน”** เขายิ้มให้ท่านผอ. ขณะที่รักษาใจไว้ที่ศูนย์กลางกายอย่างดีเยี่ยม

“เป็นไงละ.. ไหนเล่าให้ฟังซิ” ผอ.ผู้ที่ไม่เคยไปวัดพระธรรมกายถามขึ้น เขาจึงได้อธิบายการที่ไปบวชมาให้ท่านฟัง

“เออ.. มีเวลาไปบวช กัน..เอาอุทยานอีก ๒ แห่งไปดูแล” เขางงจนแทบช็อค คำพูดเพียงเบาๆ แต่กลับกระทบความรู้สึกเขาอย่างแรง

“เราไม่ถูกปลดหรือ..แต่กลับได้รับตำแหน่งเพิ่มขึ้นทีเดียว ๒ ตำแหน่ง” ทำไม ผอ.ถึงไม่มอบตำแหน่งนี้ให้กับคนอื่นๆ ทั้งที่มีคนสมควรได้รับตำแหน่งนี้มากกว่าเขา

เขาเดินยิ้มออกมา เพื่อนหลายๆ คนรีบเข้าไปถาม เขาก็ได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟังเพื่อนๆ ทุกคนแปลกใจมาก กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา แต่ทุกคนก็เห็นด้วย เพราะคุณพนมเป็นคนดี มีความสามารถ

ตอนนั้นเขารู้แล้วว่า คำพูดของคุนยายนั้นศักดิ์สิทธิ์เพียงใด เพราะเขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งในหน้าที่การงานอย่างก้าวกระโดดเป็นอัครราชทูตหลายครั้ง หน้าที่การงานของเขา เริ่มจากตำแหน่งเล็กๆ ก้าวหน้าขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเขาก็ได้ใช้หน้าที่การงาน ในการสร้างบารมีมาตลอด ใช้ในการอบรมลูกน้องให้เป็นคนดี นำคนมาทำความดี ชวนคนมาวัดอย่างเข้มแข็งและต่อเนื่อง

ปัจจุบัน คุณพนมได้เป็นนักวิชาการบำไรรดับ ๗ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติภูผาเหล็กที่ครอบคลุมพื้นที่ถึง ๓ จังหวัด เป็นหัวหน้าวนอุทยานแห่งชาติน้ำตกยูงทอง หัวหน้าวนอุทยานดงบังอี

การตั้งใจทำความดีอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตลอดเวลา เป็นการประกอบเหตุที่ถูกที่นำมาซึ่งผลของบุญที่ไม่มีประมาณ คุณพนมเป็นอีกผู้หนึ่งที่คุนยายได้ไปตามกลับมาเพื่อทำหน้าที่สำคัญ นั่นคือ การสร้างบารมี..

เจาะลึก อนุภาพ จากหมอ

นายแพทย์วุฒิพันธ์ แซ่เล้า

วิทยาศาสตร์กับ
ปฎิหาริย์ความ
ตรงข้ามที่ท้า-
ทายการพิสูจน์
ซึ่งกันและกัน

การเรียนทางด้านวิทยา

ศาสตร์ล้วนๆ จนจบหมอและ

ประกอบอาชีพมากกว่า ๑๐ ปี แต่เขา

ยังหาเหตุผลมาปฏิเสธไม่ได้เลย กับสิ่งที่
เกิดขึ้น...เมื่อมาเจอคุณยาย

ต่อไปนี้ คือเรื่องราวเพียงส่วนหนึ่ง
ที่ยิบยกมาจากประสบการณ์จริงของคุณ
หมอวุฒิพันธ์ แซ่เล้า ที่อาจทำให้คุณ สามารถ
เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับวิทยา
ศาสตร์ได้อย่างกลมกลืน จากสิ่งที่เหมือนกัน
ของศาสตร์ทั้งสอง คือ “เป็นความจริงที่ผ่าน
การพิสูจน์แล้ว”

ยี่มร่าง ปลดลือก

สายตาของผู้คนจำนวนมาก ที่ต่างจ้องมองเข้าไปในรถ พร้อมกับอาการตกใจอย่างสุดขีด เมื่อพบว่า ลูกชายวัย ๑ ขวบ ติดอยู่ข้างใน โดยไม่มีใครในนั้น ระบบลือคณกรัย ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อประตูรถถูกดึงให้ปิด ด้วยความไม่รู้ของเด็ก ทั้งๆ ที่รถยังติดเครื่องอยู่ในขณะที่แม่ก็ได้ก้าวออกมาจากรถแล้ว

แน่นอน !! อันตรายอาจเกิดกับเด็ก เพราะความชน ความอยากรู้อยากเห็น บางทีการปีนป่าย มุดลงไปข้างล่างเบาะ อาจไปเหยียบโดนคันเร่ง แล้วทำให้รถที่กำลังติดเครื่องอยู่ พุ่งเข้าชน โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเขาก็ได้ หรืออาจได้รับอันตรายจากก๊าซ Carbonmonoxide จากท่อไอเสียที่จะซึมเข้ามา ขณะรถสตาร์ทเครื่องทิ้งไว้เป็นเวลานาน

ตอนนั้นพ่อค้าและแม่ค้าริมถนน ๕-๖ คน ได้วิ่งมามุงดู หาทาทางปลดลือกประตูเพื่อช่วยเด็กออกมา

...การชี้ การเคาะกระจก การทำท่าทาง หรือส่งเสียงใดๆ ไม่อาจทำให้เด็กวัย ๑ ขวบ เข้าใจได้เลย

“ดึงลือกชั้นขลุกล” พร้อมกับมือที่ชี้ไป.. ไม่มีผลใดๆ ตอนนั้นทุกคนต่างก็กำลังช่วยกัน จนกระทั่งเวลาผ่านไปประมาณ ๒๐ นาที ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น เพราะทำอะไรเด็กน้อย “ก๊าก” ก็ไม่เข้าใจว่าผู้ใหญ่บนรถจะให้เขาทำอะไร จนกระทั่งพ่อค้าเจ้าของร้านขายอาหารริมทาง ได้อาสาจะขับมอเตอร์ไซด์ไปตามช่างมาจรถให้

แม่..ผู้เป็นห่วงลูกอย่างที่สุด หยดน้ำไปสักครู่ แล้วอธิษฐานขึ้นในใจว่า **“คุณยาย ช่วยลูกด้วย”** ยังไม่ทันขาดคำ เป็นที่น่าประหลาดใจอย่างมาก ลูกได้ปีนข้าม จากเบาะหลังมาเบาะหน้า รวากับมีคนกระซิบให้เขาทำอย่างนั้น เด็กเอามือมาแถวพวงมาลัยหน้ารถ ขณะนั้น สายตาทุกคนกำลังมอง ว่าเขากำลังจะทำอะไร เขาเอื้อมมือไปจับที่พวงมาลัย แล้วอ้อมไปทางกุญแจ แล้วบิดมันให้ดับลง ทันใดนั้นเอง ลือกอัตโนมัติทั้ง ๔ ประตูก็ติดขึ้น

“อะไรกันนี้ !! คุณยายศักดิ์สิทธิ์จริงๆ คุณยายศักดิ์สิทธิ์จริง” คุณป๊ ผู้เป็นแม่เข้ามาจับแขนคุณหมอมู่เป็นสามี พร้อมกับอาการดีใจที่คุณยายศักดิ์สิทธิ์ถึงเพียงนี้ ตอนนั้น คุณหมอเองก็แทบไม่เชื่อว่า กุญแจรถจะเป็นจุดสนใจของเด็ก ทั้งๆ ที่คุณหมอมู่ชั้ว สั่งให้ดึงลือกชั้นแท็ก

ปัจจุบันคุณป๊และครอบครัวรักและศรัทธาคุณยาย และเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของคุณยายเป็นที่สุด

ลูกของคุณยาย

ความเป็นเด็ก Hyper active ทำให้ **“ก๊าก”** ลูกชายวัย ๑ ขวบ สนพิตปกติกว่าเด็กคนอื่นๆ ซึ่งคุณหมอมู่เป็นพ่อต้องติลูกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แทบทุกวัน ทั้งๆ ที่รักแถมมากที่สุด

และแทบไม่มีวันไหนเลย ที่จะไม่มีเสียงร้องลั่นพร้อมกับน้ำตาที่ไหลลงหน้า และจบลงด้วยอาการเหนื่อยที่ต้องส่งเสียงตะเบ็งร้องของ

ก๊าก..แน่นอน!! ผู้เป็นพ่อแม่ย่อมไม่อยากลงโทษลูกด้วยวิธีรุนแรง เพราะเท่ากับทำร้ายดวงใจของตนเอง แต่ก็ไม่มีความทางเลือกอื่น ที่จะหยุดพฤติกรรมของก๊ากที่ดีไปกว่านี้

เด็ก Hyper active เป็นเด็กไม่อยู่สุข อยู่นิ่งไม่ได้ ดื้อ ไม่เชื่อฟัง ซึ่งก็ไม่มีผลร้ายแรงอะไรมากนัก ถ้า..ความซนไม่เป็นเหตุให้ อันตรายเสี่ยงต่อชีวิต..แต่ครั้งนี้ ก๊าก กำลังทำให้ผลร้ายแรงนั้นเกิดขึ้น..?

ก๊ากลากลายยางและหมูนกอกน้ำ เพื่อฉีदन้กราดไปยังอุปกรณ์ไฟฟ้าทั้งหมดในบ้าน จนเงินทองเต็มไปหมด รวมทั้งฉีคไปที่ปลั๊กไฟซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่สุด เพราะมันจะก่อให้เกิดอันตรายแก่เขาได้ง่ายมาก เนื่องจากกระแสไฟที่ไหลผ่านตัวกลาง คือน้ำ แต่เดชะบุญ..พ่อแม่ได้เข้ามาช่วยก๊ากได้ทันเวลา..ก่อนที่จะสายเกินไป

..ห้างสรรพสินค้า เป็นสถานที่ที่พ่อแม่หลีกเลี่ยงที่จะพาก๊ากไปมากที่สุด เพราะแจะไปดิ่ง และปิดของบนชั้นลงมาที่พื้น หรือวิ่งไปทั่วบริเวณ สร้างความเสียหายอื่นๆ และจุดจบที่เหมือนกันทุกครั้งก็คือ การตีกับการร้องไห้...

ก๊ากไม่ใช่เด็กแข็งแรงนัก เขามักป่วยกระเสาะกระแสะบ่อยมาก และมีอาการแพ้อากาศ ไม่ว่าจะเดินทางไปไหนมักจะอาเจียน พ่อแม่จึงต้องดูแลประคบประหงมเป็นพิเศษ

ความเลียงยากของก๊ากนี้เอง ทำให้คุณหมอและภรรยา ต้องปลงกับความรู้สึกของตัวเอง จึงตัดสินใจ จะนำก๊ากมาถวาย ยกให้เป็น

ลูกคุณยาย เพราะมีความเชื่อแต่โบราณว่า “ลูกที่เลียงยาก มักจะเป็นลูกที่มีบุญมากกว่าพ่อแม่ ต้องยกให้เป็นลูกคนอื่น จึงจะเลียงง่าย”

บ่ายวันอาทิตย์ ในช่วงปี ๒๕๓๔ ก๊ากได้ถูกพามาที่วัดพระธรรมกาย โดยสองสามีภรรยาตั้งใจจะพาก๊ากเข้ามากราบคุณยายด้วยจุดประสงค์ข้างต้น เขาทั้งสองจึงไปรอคุณยายที่ครัวยามา (เป็นสถานที่ที่จัดทำอาหารของวัดพระธรรมกาย) วันนั้นมีคนมากราบคุณยายเป็นจำนวนมาก สองสามีภรรยาจึงได้แต่รอ แต่ไม่นานนัก คุณยายก็กวักมือเรียกน้องก๊ากเข้าไปหา ก๊ากเชื่อและก้าวเดินเข้าไปหา ตามคำเรียกนั้น

ด้วยอาการสงบ ทันใดนั้นเองทั้งสองสามีภรรยาต่างต้องหันมามองหน้ากัน ด้วยความประหลาดใจ เพราะคุณยายพูดขึ้นว่า “เป็นลูกยายแล้วนะ อย่าดื้อ อย่าซน เดียวเขาจะตีเอา” คุณยายเอ่ยขึ้นพร้อมกับลูบหัวน้องก๊าก ลึนนี้ทำ

นายแพทย์วุฒิพันธ์ แซ่เล้า

ให้คุณหมอแปลกใจมาก เพราะคุณยายรู้ได้อย่างไร ว่าเขาจะมายกลูกให้คุณยาย เพราะยังไม่เคยบอกคุณยายมาก่อนเลย

นับแต่ยกก๊ากให้เป็นลูกคุณยายแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นกับก๊าก...คือ พฤติกรรมของก๊ากเปลี่ยนไป เป็นเด็กที่ไม่ซนเหมือนเมื่อก่อน บอกอะไรก็เชื่อฟัง รู้ว่าอะไรที่พ่อแม่ไม่ชอบ เขาก็จะไม่ทำ ครูที่โรงเรียนก็รักก๊าก ก๊ากจะรู้ว่า ถ้าก๊ากสวดมนต์นั่งสมาธิ พ่อแม่เขาจะยิ่งพอใจ และก๊ากจะทำสิ่งนั้นสม่ำเสมอ..ที่สำคัญหลังจากที่เป็นลูกคุณยายแล้ว ก๊ากแทบจะไม่ป่วยเลย

จนคุณหมอบอกว่าตอนนี้ลูกผม ผิดกับเมื่อก่อน เหมือนกับว่าเขาเป็นผู้ใหญ่เกินอายุ อย่างตอนเขาอายุเพียง ๓ ขวบ ตอนนั้นผมกับภรรยาเลี้ยงกัน ก๊ากจะถามผมว่า “พ่อจะไม่โหม่ทำไม” ทำให้ผมได้คิด และบางครั้งผมดูเขาโดยไม่มีเหตุผล ซึ่งเขาไม่คิด เขาจะเงิบ และรอจนเวลาผ่านไป ๓ วัน เขากลับมาถามเหตุการณ์นั้นกับผมอีก ว่า “วันนั้นพ่อคุณหม่ทำไมผมไม่ได้คิด” เขามีความคิดความอ่าน มีเหตุผล เชื่อฟัง ผิดกับเมื่อก่อน

ช่วงเวลาที่ความทุกข์ใจ

คำว่าชั่วชีวิต หรือตลอดชีวิต ช่างดูยาวนานเสียเหลือเกิน แต่สำหรับเธอ หมอบอกว่าเธอมีเวลาเหลืออยู่ อีกแค่ ๑ ปี ทั้งที่ตอนนั้นเพิ่งพ้นวัย ๔๕ ปีมาไม่นานนัก...โรคมะเร็งในระยะที่ ๓ ได้กระจายไปทั่วต่อมน้ำเหลือง จนต้องตัดออก รวมทั้งมดลูก และรังไข่ ความทุกข์ใจที่เพิ่มขึ้นพร้อมกับวันคืนที่ล่วงผ่านไปเอง ถึงกับทำให้สามีของเธอต้องหลั่งน้ำตา ซึ่งเธอไม่เคยเห็นอาการเช่นนี้มาก่อน เมื่อเขาทราบว่

ภรรยาผู้เป็นที่รัก หดหนทางเยียวว้า จะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานนัก

คุณเปี้ยก หรือหัวหน้าฝ่ายสุขภาพบาลโรงพยาบาลอำเภอโนนแดง จังหวัดนครราชสีมา ได้เก็บความทุกข์ใจที่มีมาตลอดนี้ มาปรึกษาคุณหมอวุฒิพันธ์ ซึ่งเธอบอกว่าอีกไม่กี่วัน หมอเจ้าของไข้จะนัดเธอไปตรวจเลือด เพื่อพยากรณ์ระยะเวลาที่เหลืออยู่ทั้งหมดของเธอ ที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

“พี่เปี้ยก พี่ลองไปพบคุณยายกับผมไหมละ ที่วัดพระธรรมกาย เพื่อจะช่วยเหลือ” เมื่อคุณเปี้ยกฟังคุณหมอบอกพูดจบ เธอยินดีที่จะไป เพราะมันเป็นความหวังสุดท้ายในตอนนั้นจริงๆ

ต่อมาเมื่อวันอาทิตย์ เธอก็ได้เดินทางไปวัดพร้อมคุณหมอ วันนั้นมีผู้คนมาราบคุณยายเป็นจำนวนมาก จนคุณหมอต้องบอกให้เธอคลานเข้าไปพบท่านเอง แล้วให้เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง ส่วนคุณหมอจะรออยู่ข้างนอก เพราะคนเยอะเหลือเกิน ขณะที่ถึงคิวเธอนั้น เธอได้พนมมือขึ้น คุณยายท่านได้เอามือทั้งสองมากุมมือเธอไว้แล้วพูดขึ้นว่า “ขอให้หายนะ” แล้วเธอก็กราบลาคุณยายออกมา ด้วยท่าทางที่ประหลาดใจ

ขณะนั้นคุณหมอได้วิ่งเข้าไปหาเธอ แล้วถามว่า คุณยายท่านบอกว่าอะไรบ้าง คุณเปี้ยกก็บอกว่า “แปลกมากเลย พี่ยังไม่ทันพูดอะไรกับคุณยาย คุณยายก็บอกให้พี่หาย เหมือนกับท่านรู้อะไรสักอย่าง” ซึ่งตอนนั้นเธอก็ยังไม่มั่นใจว่าจะหายจริงๆ

“จะหายจริงๆ หรือหมอ คุณยายไม่เห็นทำอะไรให้เลย นอกจากพูดกับพี่แค่ประโยคเดียว”

เธอร้องไห้ ขณะนั่งรถกลับไปกับหมอ พร้อมกับเล่าเรื่องราวในชีวิตต่างๆ ให้ฟัง เป็นธรรมดาที่เธอจะไม่เชื่อ เพราะเธอเพิ่งมาวัด และมาพบคุณยายครั้งแรกจริงๆ

พอกลับไป เธอจึงขอลางานไป ๒ วัน ไปพบหมอเจ้าของไข้ เพื่อไปตรวจเลือด ซึ่งก็ไม่ได้หวังผลว่าจะหายหรือไม่ป่วยวันที่เธอกลับมาจากฟังผลนั่นเอง เธอรีบมุ่งตรงไปยังห้องคุณหมอ

“อ้าว.. ยิ้มหน้าบานแบบนี้ พี่ไปถูกลอตเตอรี่มาเหรอ”

“ยิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่อีกคุณหมอ หมอบอกว่า ผลการตรวจเลือด ไม่พบเซลล์มะเร็ง” เธอพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มเบิกบานเป็นที่สุด และบอกคุณหมอว่า คุณยายศักดิ์สิทธิ์มาก เธอจะไปวัดทุกเดือน และได้ชวนสามเณรที่เป็นรองผู้กำกับ ซึ่งเดิมไม่ชอบวัด พระธรรมกายไปด้วย

ลองฤทธิ์ด้วยการคิด

“วันนี้ เตียวเราเข้าไปกราบคุณยายกัน คุณยายท่านศักดิ์สิทธิ์มาก อย่า

คิดอะไรที่ไม่ดี เพราะคุณยายท่านรู้ใจ” คุณหมอมูวุดิพันธ์พูดขึ้นท่ามกลาง คณะผู้ร่วมงานที่มาจากโรงพยาบาลอำเภอโนนแดง กว่า ๒๐ คน ก่อนที่จะพาพวกเขาเข้าไปกราบคุณยาย

ในการมาวัดพระธรรมกายครั้งแรก

คุณน้อย หัวหน้าบริหารของโรงพยาบาล
อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา เกิดความ
ไม่เชื่อขึ้นมาในใจลึกๆ พลังคิดว่า “แม่ชีอะไร
จะรู้ใจ” ขณะที่เข้าไปกราบคุณยาย เธอก็ไปนั่ง
ทางด้านหลัง ซึ่งผู้คนในห้องนั้น มีอยู่ประมาณ
๓๐ กว่าคน

“ถ้าแน่จริง ก็ให้รู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่”

หลังจากความคิดนี้เสร็จสิ้นลงไม่นาน
ด้วยอาการปกติทุกอย่าง ทันใดนั้นคุณยายก็มอง
และยกแขนขึ้น แล้วชี้ไปทางเธอ ราวกับว่ารู้ว่า
เธอคิดอะไรอยู่ ขณะนั่นเอง ใบหน้าของคุณน้อย
ที่แสดงความท้อแท้และอยากกลอง กลับซีดและ
ทำหน้าตาเล็กลง พลังก็มาราบในทันทีถึง ๓
ครั้ง

คุณหมอและทุกคนในที่นั้น เห็นเหตุ
การณ์ทั้งหมด จึงได้แต่งตั้งว่าเกิดอะไรขึ้น หลัง
จากที่ออกมาแล้ว จึงสอบถามคุณน้อยว่า เกิด
อะไรขึ้นหรือ?

“เหลือเชื่อจริงๆ คุณยายท่านรู้ใจ ที่คิด
ไม่ติดกับท่าน”

“เออ.. คุณหมอ เขาสร้างพระธรรมกาย
ประจำตัวกันที่ไหน” คุณน้อยรีบถามขึ้นราวกับ
เป็นพระที่สำคัญที่สุดในขณะนั้น

“อะไรนะ?...ที่จะสร้างพระเลยหรือ ผมชวนพี่
ตั้งหลายครั้ง เห็นพี่ปฏิเสธมาตลอด” คุณหมอ
พูดขึ้นด้วยท่าทางหัวเราะเบื่กบาน

“พี่กลัวบาป ขอสร้างเลยแล้วกัน”

ในที่สุดวันนั้น เธอก็ได้สร้างพระธรรมกาย

ประจำตัวด้วยเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาทจริงๆ
ตั้งแต่นั้นมา เธอศรัทธาเลื่อมใสคุณยายและ
มาวัดอย่างเป็นประจำ

เรื่องอานาปาณของคุณยาย หลายคนไม่
เชื่อ.. จึงมาลอง

หลายคนเชื่อและศรัทธามาก จึงพบ

ลูกชายคนเดียวที่ได้ยกให้เป็นลูกคุณยาย

อานาปานะบุญที่พลิกผันชีวิตของเขาได้

ซึ่งบางอย่าง..ใช้วิทยาศาสตร์อธิบาย
ไม่ได้ต้องปฏิบัติสมาธิถึงสามารถรู้แจ้งได้ด้วย
ตัวเอง..

อันสืบหลาน

1 ถ้าคุณตกอยู่ในภาวะเช่นเธอ คุณจะอย่างไร ?

ล

าก-เสื่อมลาภ มียศ-เสื่อมยศ
สุข-ทุกข์ นิินทา-สรรเสริญ
โลกธรรมแปดประการนี้ ปุณ
ชนธรรมชาติย่อมหนีไม่พ้น..

เสื่อมลาภ โลกธรรมข้อนี้ ถ้าใครได้
พบนับว่าเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ที่ต้องมาสูญเสียทรัพย์สิน สิ่งของที่รักและห่วงแหนไป
ถ้าคุณตกอยู่ในสภาวะเช่นเธอ
คุณจะทำอย่างไร ในเมื่อบ้านที่เธอและ
สามีซื้อ และค่อยๆ ต่อเติมมันขึ้น จนกลายเป็นบ้านในฝันอย่างที่เธอต้องการ กำลัง
จะถูกยึด เพราะมีหนี้สินติดพันกว่าสาม
ล้านบาท

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๓ คุณวราภรณ์
ดาวประจักษ์ และครอบครัวต้องทุกข์ใจ
กับปัญหาถูกเร่งรัดหนี้สินอย่างหนัก
เพราะขาดการส่งงวดชำระกับทาง
ธนาคารติดต่อกันหลายๆ ครั้ง ทางฝ่ายสิน
เชื่อของธนาคารเรียกตัวเข้าไปพบที่ห้อง
ประนอนมนี้้อยู่บ่อยๆ จนเธอหัวใจ

ถ้าสิ้นเปลืองให้เป็นอย่างนี้ต่อไป เธอต้อง
สูญเสียบ้านไปแน่นอน

“ตอนนั้นพี่ทุกข์ใจมาก กินไม่ได้
นอนไม่หลับเลย พ่อบ้านก็ทำงานประจำ
เงินเดือนก็ไม่มาก ส่วนพี่ก็ตั้งบริษัทมา
รักษาความปลอดภัย ปัญหาในการทำงาน
ก็เยอะมาก รายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่าย
ปรึกษาพ่อบ้าน มีอยู่ทางเดียวเราต้องมี
เงินก้อนใหญ่มาไถ่บ้านออกจากธนาคาร
ทางเดียวเท่านั้น ความทุกข์นี้ถึงจะหมดไป
เราพอจะมีที่ดินอยู่แปลงหนึ่งเป็นผืนนา
อยู่แถวลาดกระบัง แต่ไม่สวย พื้นที่ ๓๐
ไร่ แต่ลักษณะของที่ดินยาวเป็นเส้น
ก้วยเดียว อยู่ลึกห่างจากถนนใหญ่หลาย
ร้อยเมตร ปรึกษากันแล้ว ยังไงก็มีวิธีเดียว
ต้องขายให้ได้ ก็กลัวใจอีกว่าจะขายได้
อย่างไร ให้ทันช่วงเวลาที่เรากำลังร้อน
เงิน”

เป็นธรรมชาติของปุณชน เมื่อเวลา
มีความทุกข์ มักจะรับอารมณ์ทุกข์นั้นมา

เต็มๆ แทบจะไม่เหลือช่องว่าง แม้เพียงน้อยนิด ให้ความสบายใจอันเป็นทางมาแห่งบุญ ทางมาแห่งสิริมงคลเข้าไปอยู่ในใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าอารมณ์นี้จิตใจแบบนี้ ถึงจะแก้ปัญหาก็ได้ คุณวราภรณ์ตลอดชีวิตที่ผ่านมา ใช่ว่าจะมัวแต่ทำมาหากินแสวงหาความสุขจากทรัพย์สินภายนอกเพียงอย่างเดียว ขณะเดียวกัน เธอและครอบครัวก็ได้แสวงหาทรัพย์ภายในด้วยการไปทำบุญอยู่บ่อยๆ ที่วัดพระธรรมกาย เธอได้มีโอกาสเข้าไปกราบคุณยายอาจารย์ มหาวรรณอุบลิกา จันทร ชนนิกุล ทั้งได้ฟังจากผู้อื่นเล่า และประสบด้วยตนเอง ถึงคุณธรรม ความเมตตาของท่าน ใครเตือนใคร เมื่อมาถึงคุณยาย ท่านช่วยได้หมด ข้อสำคัญเจ้าของเรื่องต้องอยู่ในบุญตามท่านบอก

ประโยคนี เธอได้ฟังคุณยายท่านอยู่เสมอๆ “ผู้ใดก็ตามที่มาถึงวัดพระธรรมกาย

มา ถึง
ยาย..ยาย
ช ว ย
ทุก คน
ใครจะล้ม
ยายก็จะ
ช ว ย

ประคับประคองให้”วันถัดมาเธอก็ได้รับความเมตตาและห่วงใยจากคุณยายช่วยให้เธอกำลังที่จะหาทางออกด้วยการพึ่งบุญที่ท่านมา

“พี่ฝันไปว่า พี่ได้ไปกราบคุณยายที่อาคาร

ยามาคะ ในฝันมีพี่น้องอยู่คนเดียว..คุณยายท่านเดินมาหา ท่านทักพี่ว่า “ทำไมถึงชอบทำใจให้ซุนละ” พี่ยังไม่ทันพูดตอบท่านว่าอะไร ท่านก็เดินจากไป พร้อมกับตกใจตื่น นึกทบทวนคำพูดในความฝันของคุณยาย จริงสินะ..ระยะหลังนี้พี่ปล่อยให้ความซุนซ่องหมองใจ เข้ามารุมเร้าอยู่ฝ่ายเดียว สัมทำจิตใจให้ปลอดโปร่ง ไม่เปิดโอกาสให้สิ่งที่ติดาม ความแค้นขึ้นเบิกบาน เข้ามาอยู่ในใจเลย คุณยายท่านอดสำหามาเตือน

พี่เริ่มทำจิตใจให้ผ่องใส โดยมีคุณยายเป็นหลักชัยอยู่ในใจ พี่นึกถึงบุญที่เคยร่วมสร้างกับหลวงพ่อกับคุณยายทั้งท่าน ศีล ภาวนา บุญบูชาข้าวพระ ทอดผ้าป่า ทอดกฐิน นึกบ่อยๆ ใจก็เริ่มสบายขึ้น พอใจสบาย ย่างเช้าวันที่สอง ก็เกิดความมั่นใจเป็นพิเศษว่า เราจะขายที่ได้สำเร็จแน่นอน

พื่อนำโฉนดที่ดินที่ต้องการขายใส่พาน เข้า

ห้องพระ
สวดมนต์
ทำใจหยุด
ใจ นิ่ง
นึกถึงคุณ
ยายแล้ว
ตั้ง จิต

“ผู้ใดก็ตามที่มาถึงวัดพระธรรมกาย
มาถึงยาย..ยายช่วยทุกคน ใครจะล้ม
ยายก็จะช่วยประคับประคองให้”

อธิษฐาน ขอบารมีคุณยายให้ช่วยลูกด้วย ขอให้ลูกขายที่ดินตรงนี้ได้ เวลานี้ลูกมีความทุกข์เหลือเกิน อยากได้ถอนบ้านออกจากธนาคาร

หลังจากนั้นก็นำโฉนดไปถ่ายเอกสาร

คุณยายมอบของที่ระลึกให้ เพื่อให้คุณวราภรณ์ได้ตรึกระลึกนึกถึงบุญ

ขณะเดินทางกลับบ้าน ผ่านบ้านเพื่อน เขาเห็นเรา
ถือสำเนาอยู่ จึงขอไปใบหนึ่ง บอกว่าจะช่วยขาย
ให้ พี่ก็ไม่ได้คิดอะไรให้นำสำเนาเพื่อนไป ที่เหลือ
ไปให้พ่อบ้านช่วยขายอีกทาง

แต่ครั้งนี้ที่ตั้งราคาขายเอาไว้ไร่ละ
๓๕๐,๐๐๐ บาท ๓๐ ไร่ ก็ ๑๐,๕๐๐,๐๐๐ บาท
ปรากฏว่านายหน้าตีราคาให้แค่ ๓,๐๐๐,๐๐๐
บาทของทั้งหมด เขาให้เราลากูเกิ้ลไป พ่อได้
ฟังแถบหมดกำลังใจ ผ่านไปได้อีก ๓ วัน เพื่อน
ที่ขอโฉนดไปก็โทรมาบอกว่ามีคนสนใจที่แล่นนะ
คนนี้ถ้าเขาถูกใจ เขามีกำลังซื้อนะ

พอถึงวันนัดไปดูที่กัน ปกติพี่จะห้อย
ล้อคเกิ้ลคุณยายที่ได้รับจากมือท่านติดตัวตลอด
เวลา วันนั้นขอพึ่งบารมีคุณยายเป็นพิเศษ จึง
บอกกับพ่อบ้านให้ขับรถไปกับลูกสาว ส่วนตัวพี่
ขอนั่งไปกับผู้ที่จะซื้อพอนั่งปุ๊บ พี่ก็นึกถึงคุณยาย
ให้ท่านอยู่ในใจตลอดเวลา ตลอดเส้นทางพี่ก็
ภาวนา สัมมาอะระหัง และบอกคุณยายว่า..คุณ
ยายเจ้าขา ลูกขอบบารมีคุณยายคะ.. สลับกัน
อย่างนี้ตลอดทาง

พอรถเริ่มแยกจากถนนใหญ่ เลี้ยวเข้าทาง
ที่จะไปถึงพื้นที่ได้พักใหญ่ เขาก็เริ่มถามขึ้น..

“จากปากซอยเข้าไปถึงที่ของคุณลิกไหม”
 “ประมาณห้าร้อยเมตรค่ะ” แต่พอตอบไปได้สัก
 พักครู่ก็วิ่งไปเรื่อยๆ “เอ๊ะ!.. นี่มันไม่ใช่ห้าร้อย
 เมตรแล้ว มันเกินกว่านั้นนะ” ประโยคนี้ทำให้
 พี่ต้องล้มมาอะระหัง นึกถึงคุณยายให้ถี่ขึ้น
อุปสรรคชั้นใหญ่กำลังขวางหน้าเธออยู่ แต่ก็
 ยังโชคดีที่ตอนนี้ฝนไม่ตก ถนนทางที่เข้าไปแค่
 ขรุขระ ถ้าเป็นหน้าฝนรถต้องติดหล่มแน่นอน
 พอไปถึงพื้นที่ต้องไปก็เป็นแค่ทุ่งนาสุดลูกทุกลดา
 พอชี้เขตให้เขาดู เขาก็เริ่มติ..ที่ยาวเป็นเส้น
 กว้างเตี้ยอย่างนี้ หน้างก็กว้างแค่ ๑๐ เมตร
 ทำถนนก็ไม่ได้เสียพื้นที่ ถ้าจะให้ที่สวยก็ต้องเสีย
 เงินเพิ่มซื้อแปลงข้างๆ อีก ได้ฟังแค่นี้พี่ก็ตกใจ
 กลัวจะขายไม่ได้รีบเดินเลี้ยวออกมาปล่อยให้พ่อ
 บ้านคุยกับเขาไปก่อน ตัวเราก็มายืนหันหลังจับ
 ล้อคอเกิดอธิษฐานจิต ขอคุณยายช่วยอย่างเดียว

รู้สึกเวลาช่วง
 นี้ผ่านไปช้ามาก
 แล้วเขาก็บอกกับ
 พ่อบ้านว่าจะขอ
 ปรึกษากับทาง
 บ้านก่อน ถ้าจะ
 ซื้อ วันนี้ท่าโมง
 เย็นจะโทรเข้า
 ไปบอก

หลังจาก
 นั้นต่างแยกย้าย

กันกลับ เราต่างรู้สึกกังวล เพราะเขาไม่ได้พูด
 ให้ความหวังกับเราเลย ไม่ตอรอง ไม่พูดใดๆ

ทั้งสิ้น มีทางเดียวที่บอกให้พ่อบ้านนึกถึงบุญช่วย
 กันอธิษฐานจิตให้ขายได้

เวลาที่เรารอคอยใครสักคน หรือรออะไร
 บางอย่างนี้ พี่รู้สึกเวลาผ่านไปช้ามาก จึงมา
 เวลาด้วยการช่วยกันกับพ่อบ้านล้างบ่อเลี้ยงปลา
 ในใจก็นึกแต่...ล้มมาอะระหัง คุณยายเจ้าขา ช่วย
 ลูกด้วย ขอให้ขายที่กับคนนี้ได้ได้ จะได้ปลดหนี้
 เสียทีค่ะ พอเวลาท่าโมงเย็นมาถึงเสียงโทรศัพท์
 ก็ดังขึ้น เพื่อนโทรมาบอกว่าตกลงเขาบอกว่า
 เขาตัดสินใจซื้อที่แล้วนะ รีบไปที่บ้านเขาเลย
 พอไปถึงบ้านของเขาปุ๊บ เชิญให้เรานั่งเรียบร้อย
 เขาก็ไปหยิบใบสัญญาซื้อขายมาเขียนรายการ
 พอเขียนไปได้ประมาณหนึ่งบรรทัดเขาก็เงยหน้า
 ขึ้นมาตอรองราคาอีก “โรละสามแสนห้า สาม
 สิบโรก็สิบล้านห้าแสน เราขอลดเหลือสิบล้าน
 ถ้วนแล้วกันนะ”

ทางเข้าก่อนถึงบริเวณที่ดินที่ขายได้

พี่ตัดสินใจลดให้
 เขาไปเลย เราจะ
 ได้หมดหนี้หมด
 ลิน ยอมเสียใน
 ส่วนที่จะได้ไป
 บางส่วน เขาพอ
 ใจซื้อที่ของเราก็ดี
 แล้ว “ถ้าจั้นเดียว
 วางมัดจำให้เลย
 สามแสนโอนให้
 เสร็จภายใน

อาทิตย์นี้เลยนะ” ช่างรวดเร็วจริงๆ ทุกอย่าง
 ลงตัวภายในอาทิตย์นั้น พี่มีเงินปลดหนี้สามล้าน

ทุกคนในครอบครัวได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมตามคำสอนของคุณยาย โดยการเปิดบ้านกัลยาณมิตร

บาท เหมือนยกภูเขาออกจากอก ไม่ต้องสูญเสีย บ้านที่พี่รัก จากนั้นมา ครอบครัวของพี่ซึ่งแต่เดิม เชื่อและศรัทธาในคุณยายอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างยิ่งเชื่อมั่นว่าบุญคุณที่พี่ท่านช่วยได้จริง โดยเฉพาะคุณยาย ท่านทำให้เราประจักษ์ว่า ผู้ที่สั่งสมบุญเอาไว้มากมาย นอกจากทำให้ตนเองพ้นทุกข์แล้ว ยังช่วยคนอื่นได้อีก

ครอบครัวของพี่ก็เกี่ยวบุญเรื่อยมาอย่างต่อเนื่องและมีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่อีกครั้ง ด้วยการถวายทองคำร่วมกับคุณยาย หล่อรูปเหมือนหลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อบูชาครูของท่าน หลังจากทำบุญนี้อีกไม่นาน พี่ก็ได้อาชีพใหม่เป็นเจ้าของร้านขายทองได้อย่างคาดไม่ถึงจนถึงทุกวันนี้

“ด้วยบารมีของคุณยาย พี่ก็เลยหมดทุกข์ หลุดหนี้ แดมยังมีเงินไว้ร่วมสร้างบุญกับคุณยาย

ได้อย่างสะดวกอีกด้วย พี่เชื่อมั่นในบุญโดยเฉพาะบุญที่ได้ร่วมกับคุณยาย ดังนั้นบุญทุกอย่างที่เกิดขึ้น จึงมีคุณยายเป็นต้นบุญทั้งสิ้น”

มีลาก - เสื่อมลาก มียศ - เสื่อมยศ สุข - ทุกข์ นินทา - สรรเสริญ โลกธรรมแปด ประการนี้ มนุษย์ธรรมดาทุกคน ย่อมจะหนีไม่พ้น แต่คุณยายท่านมีวิธีสอนให้ลูกหลานของท่าน อยู่ในโลกธรรมแปดได้โดยไม่หวั่นไหวด้วย ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ดำรงตนอยู่ด้วยความไม่ประมาท สังเกตการให้ทาน รักษา ศีล และเจริญภาวนาไว้มากๆ เพราะท่านเห็นด้วยญาณทัสสนะของท่านชัดเจนว่า นอกจากบุญแล้ว ไม่มีสิ่งใดเลย ที่จะนำเครื่องนำมาซึ่งความสุข ความสำเร็จอย่างแท้จริง “เอาบุญไปสู้กับเขานะลูก”..

รอยต่อ

บ อ ง ชี วิ ต

ในเสียวนานาถิ่น รกจึงพุ่งทะยานเข้า
ไปหาเนินดินเดิมที่ แรงปะทะทำให้รกลอยสูงขึ้นไปในอากาศ

พ ชญา ศรีแดง หรือ คุณตุ๊กตา ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ได้ประสบกับอานุภาพของคุณยาย ที่เพิ่งผ่านมามากมาย ว่า เมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ หลังจากปิดภาคเรียนใหม่ๆ เธอและเพื่อนชวนกันไปเที่ยวพักผ่อนด้วยการไปพัทยา หลังจากขออนุญาตคุณแม่เรียบร้อยแล้ว จึงนัดกับเพื่อนให้มารับเวลา ๖ โมงเช้า

ตุ๊กตารีบอาบน้ำ แต่งตัวให้เร็วที่สุด คราวอะไรได้ก็รีบถลาออกจากบ้านไป เพราะเพื่อนๆ ที่นัดกันไว้ได้มา

รับก่อนเวลานัดหมาย และมานั่งรอนานแล้ว ปกติก่อนที่จะออกจากบ้านไปไหนที่ไกลๆ เธอจะต้องเข้าทูลพระใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาที เพื่อกกราบขอขมาของคุณพระศรีรัตนตรัย หลวงพ่อวัดปากน้ำและคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ช่วยคุ้มครองให้เธอปลอดภัยในการเดินทาง

แต่ด้วยความรีบเร่ง หรือจะด้วยเหตุอะไรไม่ทราบ วันนี้เธอลืมเข้าไปในท้องพระ ลืมแม้กระทั่งองค์พระที่เคยคล้องคออยู่เป็นประจำ

หลังจากที่ตระเวนรถไปรับเพื่อนๆ ที่นัดกันไว้ครบทั้งหมด ๕ คน ก็มุ่งหน้าไปพัทยา ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

พอเหลือบดูเวลา ก็เกือบ ๔ โมงเย็นแล้ว

เพื่อนคนหนึ่งตกใจ รีบ

ชวนกลับบ้าน

ทันที “เฮ้ย..

พวกเรา

กลับ

กันเถอะ เราไม่ได้บอกแม่ไว้ว่าวันนี้จะมาพยาย
เย็นนี้จะต้องไปส่งน้องกลับออสเตรเลีย ตอน ๖
โมงเย็นด้วย !! เหลือเวลาแค่ ๒ ชั่วโมงกว่า เรา
ต้องไปให้ทัน” ทุกคนเข้าใจในเหตุผลดี จึงขึ้น
จากน้ำ รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วขึ้นรถกลับ

รถ TOYOTA CAMRY สีแดงเลือดหมู
แล่นออกจากพญาเข้าสู่ถนนสายบางนา-
ตราด ดัดตรงไปออกทางมอเตอร์เวย์อย่างรวดเร็ว

ด้วยความใจร้อน กลับกลับไปไม่ทันส่ง
น้องชายที่สนามบิน อีกทั้งคนขับและผู้โดยสาร
ซึ่งยังอยู่ในวัยรุ่น จึงขับรถด้วยความเร็วสูงถึง
๑๔๐ - ๑๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ทางมอเตอร์เวย์ จะเป็นเส้นทางที่รถทุก
คันต่างก็เล่นในอัตราความเร็วสูง โดยเฉพาะ
เวลาเย็นๆ เป็นช่วงเวลาที่รีบเร่ง คนส่วนมาก
จึงเลือกใช้เส้นทางนี้กันเยอะ ทำให้มีรถค่อนข้าง
หนาแน่นตลอดเส้นทาง

รถของตุ๊กตาและเพื่อนๆ จึงแล่นมาด้วยความ
ความเร็วสูง มีจังหวะไหนที่สามารถแข่งได้
เพื่อนก็ขับแซงขึ้นไปเรื่อยๆ คนที่ไม่ได้ขับก็นั่งลุ้น
กันสุดขีด แต่ไม่กล้าจะเตือนเพื่อนให้ลดความ
เร็วลง รถที่แล่นเร็วขนาดนี้ ถ้าไม่เจอลสิ่งกีดขวาง
ก็ไม่มีปัญหา

จนมาถึงถนนเส้นบางปะอิน - ปากเกร็ด
สิ่งที่ทุกคนไม่อยากจะเกิดขึ้น เมื่อเข็มชี้ความ
เร็วอยู่ที่ ๑๖๐ พอดี พอรอดแดงโค้งเข้าถนนสาย
บางปะอินเท่านั้น ทุกคนต้องตกใจสุดขีด เพราะ
ข้างหน้าคือ เนินดินสูง กว้างประมาณเมตร

กว่าๆ ขวามือคือ ขบวนการรณรงค์ ชัย
มือคือราวเหล็กกันไหล่ทาง

ทุกคนตกตะลึง คิดอะไรไม่ออก ในเสี้ยว
วินาทีนั้น รถจึงพุ่งทะยานเข้าไปหาเนินดินเต็ม
ที่ แรงปะทะทำให้รถลอยสูงขึ้นไปในอากาศ
ท่ามกลางวินาทีมรณะนั้น ตุ๊กตาได้ตะโกนร้อง
เรียกคุณยายมาหารัดนอุบาลิกาจันทร์ ชนนกย
อย่างสุดเสียง คุณยาย... คุณยาย ... คุณยาย
เธอบรรยายความรู้สึกตรงนั้นว่า..

“ ต อ น
นั้นหนูนึก
อ ย า ง
เดียวไม่
รอดแน่
ใจหนูเข้า
ไปเกาะ
แน่นอยู่
ที่ ศูนย์

ครอบครัวคุณพิชญามาวัดเป็นประจำ

กลางกายแนบแน่น แล้วหนูก็นึกถึงคุณยายโดย
อัตโนมัติ ในใจหนูนึกให้คุณยายช่วยหนูด้วย!
แต่ปากหนูก็ตะโกนออกมาได้แค่ คุณยาย..
คุณยาย..คุณยาย..แล้วรถก็ค่อยๆ ลอยลงมา
หน้ารถเขตรขึ้นข้างบน พอท้ายรถกระแทกกับพื้น
ถนนเท่านั้น รถก็เหวี่ยงบิดไปบิดมา พุ่งไปทาง
ขวามือชนกับรถบรรทุกแก๊ส และเสียหลักพุ่งไป
ทางซ้ายมือ รถก็ส่ายไปชนกับเหล็กกันไหล่ทาง
ซึ่งๆๆๆ จนหมดเหล็กกันไหล่ทาง แล้วรถก็
หลุดโค้งพลิกอีกหลายตลบ ก่อนที่จะตกลงไปใน
คูข้างทาง

รุดอยู่ใน
สภาพตะแคงข้าง
ตั้งฉาก ๙๐ องศา
กันชนหน้าไม่รู้
กระเด็นไปไหน
กระจกข้างหัก
หลังคาบุบ กระจก
หลังแตก พวกเรา
ทั้ง ๕ คน คลาน
ออกมาตรงกระ
จกหลังด้วยความ
ตกใจ ต่างคนต่าง
รีบสำรวจตัวเอง
ปรากฏไม่มีใครมี

คุณยายอาจารย์ ท่านได้ให้ความเมตตาช่วยเหลือทุกๆ คนที่มากราบขอพรท่าน

บาดแผลเลย มีแต่รอยช้ำนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น
เพื่อน ๆ ต่างก็แปลกใจ เพราะว่าในขณะที่รถ
กระแทกกับสิ่งกีดขวางนั้น พวกเรากลับรู้สึก
เหมือนมีอะไรมาหุ้มเอาไว้ แรงกระเทือนกลับ
น้อยมาก พอหายตกใจแล้ว เพื่อนๆ ก็ถามหนู
ว่า เธอนึกถึงอะไรหรือ แล้วคุณยายที่เธอเรียก
เป็นใคร ก็บอกเขาไปว่า คือ แม่ชีที่ท่านมีความ
เมตตา ท่านมีสมาธิสูงมาก เราเคารพนับถือท่าน
ครอบครัวเรามีโอกาสเข้าไปกราบท่านบ่อยๆ
เพื่อนก็รับฟังด้วยความอัศจรรย์ถึงอานาภาพของ
คุณยาย ที่ทำให้ทุกคนรอดตายอย่างปาฏิหาริย์
ในครั้งนี่

แต่ในใจหนูนั้นเกิดทุน อยากบูชาคุณยาย
มาก อยากทดแทนคุณท่านเป็นที่สุด พอกลับถึง
บ้าน ประโยคแรกที่พบหน้าคุณพ่อ หนูขอสร้าง

ลานธรรมบูชาคุณยายทันที คุณพ่อถึงว่าทำไม
หนูถึงต้องรีบบอกและต้องทำให้ได้ เกิดแรง
ศรัทธาอะไรหรือ หนูจึงบอกให้ท่านหายสงสัยว่า
ไปประสบอุบัติเหตุอย่างร้ายแรงมาได้บารมีคุณ
ยายช่วยให้ปลอดภัย คุณพ่อถึงกับตะลึงเพราะ
ตัวหนูเองไม่มีร่องรอยหรือได้รับบาดเจ็บใดๆ
เลย แต่ผู้ใหญ่ทุกคนที่ทราบเรื่อง ต่างเตือนหนู
เป็นเสียงเดียวกันว่า “รอดมาได้ก็บุญแล้ว
ทีหลังอย่าชิง”

นับว่าตึกดาเป็นวัยรุ่นที่โชคดี ที่เติบโตมา
พร้อมกับการเรียนรู้ประสบการณ์ทางโลกและ
ทางธรรมควบคู่กันไปด้วย เพราะเธอได้มีโอกาส
ตามคุณพ่อคุณแม่ มาพบกับบัณฑิตในทางธรรม
บ่อยๆ ตั้งแต่อายุ ๓ ขวบ ได้เห็นแบบอย่างการ
ประพฤติธรรมของผู้มีคุณธรรมสูงๆ โดย

เฉพาะคุณยายอาจารย์ ผู้ซึ่งเป็นต้นแบบ ต้นบุญที่ดีให้แก่เธอ

เมื่อประสบกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายซึ่งจะควบคุมตนเองให้รอดพ้นอันตรายได้ เธอก็ยังมีครูบาอาจารย์ ผู้ทรงอภิญญามาช่วยคุ้มครองให้แคล้วคลาดปลอดภัยได้อย่างอัศจรรย์

ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ครอบครัวของคุณพจน์-คุณพัชรา ศรีแดงและลูกสาวพิชญา ได้มาทำบุญลานธรรมบูชาครู ด้วยใจที่ศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม โดยเฉพาะคุณแม่พัชรานั้น ตลอดระยะเวลา ๑๐ กว่าปี ได้นำพาครอบครัวให้ทำความดี ตามที่คุณยายท่านสอนเสมอมา และในวันนั้นก็ได้พบปรากฏการณ์พิเศษ เห็นคุณยายอาจารย์ด้วยตาเนื้อ ท่านปรากฏอยู่ที่บริเวณโดมมหารธรรมกายเจดีย์

เธอพูดถึงเหตุการณ์นั้นว่า “หลังจากเสร็จพิธีอธิษฐานจิตที่เจดีย์ ก็เตรียมตัวไปร่วมพิธีสวดพระอภิธรรมที่เรือนทองของคุณยายต่อ ก่อนเดินทางกลับ เธอก็หันกลับไปมองที่เจดีย์อีกครั้ง พอมองไปที่บนโดมเจดีย์ เห็นดวงแก้ว ดวงโตเลยนะค่ะ ข้อนอยู่ตรงโดมแล้วเห็นหลวงพ่อดำปางน้ำปรากฏอยู่ รู้สึกปีติมากค่ะ พอเดินออกมาใกล้จะถึงเรือนทองก็เห็น เอ๊ะ! ทำไมทุกคนมองไปที่เจดีย์หมดเลย คุณพจน์เขาเห็นคุณยายก่อน ก็บอกให้พี่มองไปที่ยอดโดมอีกครั้ง พี่ก็เห็นเป็นใบหน้าคุณยายอยู่บนโดมสีทอง ท่านยิ้มให้อย่างงดงาม แก้มอ้มเอิบ สัมผัสได้ว่าท่านดีใจและชื่นชมพวกเรามาก เห็นพวกเรารักบุญ รักการทำความดี พี่กับสาธุชนร่วมร้อยเห็น

พร้อมกันหมดค่ะ”

เมื่อคุณพัชราถูกถามว่า ในวันที่รู้ว่าลูกไปพบอุบัติเหตุมา ผู้เป็นแม่รู้สึกอย่างไร..

“ตกใจค่ะ..ใจหายนะค่ะ นับได้ว่าเรายังโชคดีที่เราเป็นลูกหลานของคุณยาย ลูกหลานหลวงพ่อดำ ท่านตามคุ้มครองเราอยู่ แต่ทางที่ดีก็อย่าประมาท ประมาทไม่ได้ค่ะ โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่เราประมาทไม่ได้ ถ้าเป็นอะไรไปแล้ว เราจะต้องมานั่งเสียใจภายหลัง พี่และคุณพจน์พาเด็กๆ มาวัดกันตั้งแต่เขาตัวเล็กๆ แต่ก็ไม่ได้เข้มงวดกับเด็กมาก พอโตขึ้นเราก็ก็นายใจ เขาไปเที่ยวหรือไปทำกิจกรรมอะไรเขาก็จะบอก เราก็ก็นั่งไป พอมานอนเราก็ก่อนญาติแล้วเตือนให้ระวังและให้รู้จักคิดแก้ปัญหา

..ครอบครัวของเราจึงไม่ห่วงตรงนี้มากนัก เพราะธรรมะได้สอนให้เขารู้จักแยกแยะเลือกเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ดีๆ ให้กับชีวิตเสมอ..

เฉพาะหน้าเขาจะได้เปรียบตรงที่มีประสบการณ์ทั้งทางโลกและทางธรรมมาช่วยตัดสินใจในการแก้ปัญหา ครอบครัวของเราจึงไม่ห่วงตรงนี้นัก เพราะธรรมะได้สอนให้เขารู้จักแยกแยะเลือกเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ดีๆ ให้กับชีวิตเสมอ” คุณพัชรากล่าวถึงครอบครัวของเธอที่มีลูกกำลังอยู่ในวัยรุ่น ด้วยความมั่นใจว่า ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมจะช่วยให้ทุกคนในครอบครัวมีความสุขและปลอดภัยในชีวิต..

สยบไฟ..คืบยี่เป็ง

| **ขอค้นพบอะไรหรือ...** บ้านของเธออยู่ห่างจากวัดพระธรรมกายกว่า ๗๐๐ กิโลเมตร แต่นั่นไม่ใช่อุปสรรค เธอสามารถเดินทางมาสั่งสมบุญได้อย่างต่อเนื่อง โดยไม่ขาดเลยแม้เพียงอาทิตย์เดียว

คุณจิราภรณ์ อุครานันท์ บ้านอยู่จังหวัดเชียงใหม่ เข้าวัดตั้งแตปี พ.ศ. ๒๕๓๓ เธอเล่าว่า พอเริ่มตัดสินใจเข้าวัด เธอก็ปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อ รับบุญแจไปไขความรวยขจัดความตระหนี่ในใจด้วยการให้ แล้วชีวิตก็เปลี่ยนอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเธอขจัดความตระหนี่ทำบุญใหญ่ก้อนแรกในชีวิต ดอกเส้าเข็มมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี ความศรัทธาเต็มเปี่ยมแต่ปัจจัยยังไม่พร้อม น้องชายที่แสนดี คุณหมอประภาส อุครานันท์ ก็ให้ยืมทำไปก่อน หลัง

จากนั้น เพียงไม่กี่เดือน งานผลิตและขายผ้าฝ้าย ที่ช่วยคุณพ่อคุณแม่ทำมาช้านาน ก็ได้จางหายไป เธอได้โอกาส มีกิจการขายผ้าเป็นของตัวเอง เพราะได้ลูกค้าที่ดีจากประเทศญี่ปุ่น

แต่การทำบุญ จะต้องทำต่อเนื่องให้ตลอด เธอบอกอย่างเชื่อมั่นจากบทพิสูจน์ที่ประสบ อีกว่าในระยะแรกๆ ธุรกิจที่ทำอยู่นั้นได้สะดุดลง มีสินค้าค้างในสต็อกเยอะ เธอก็พิจารณาและพบสาเหตุว่า เป็นเพราะเธอดูเบาในเรื่องของการสั่งสมบุญ คิดว่าหยุดไปวัด โดยไปเที่ยวเสียบ้าง ๒-๓ สัปดาห์ติดต่อกัน ปรากฏว่ายอดขายก็ตกฮวบทันที แต่เธอก็สามารถกู้วิกฤตนั้นกลับมาได้ ด้วยการริบตั้งใจทุ่มทำบุญใหญ่ให้ตัวเองอีก เธอให้เหตุผลว่า “ก็ปัญหามันใหญ่นี่คะ สต็อกค้างตั้ง ๓-๔ แสน เราก็ต้องทุ่มเอาบุญใหญ่ๆ ไปสู้กับเขา ได้ผลละ ยอดขายเพิ่ม สต็อกลดทันที”

เธอเผยข้อคิดคติธรรม หลักในการหาบุญ ได้ใช้บุญเป็น ของเธอว่า “ทุกครั้งที่ได้ทราบข่าวบุญ ที่จะไม่มีความลังเล ตัดสินใจทำทันที และจะคิดวางแผนตั้งผังสำเร็จเอาไว้ว่า ทำธุรกิจอย่างไร ขายสินค้าได้แค่ไหน แล้วพอถึงเวลาสำเร็จ เป็นไปตามเป้าหมายของใจเรา ที่อยากทำทุกครั้ง ที่สำคัญใจเราต้องใหญ่ ก็กินนะ เอ๊ะ! ทำบุญประธานรองก็ดีเหมือนกัน ตั้งแต่นั้นมา เลยอธิษฐานขอเป็นประธานรองให้ได้ทุกงาน อย่างเมื่อตอนทำบุญประธานรองหลอมเทียนใจ มีเวลาแค่ ๓ เดือน แรกๆ ยังไม่ตัดสินใจทำเพราะ เวลา มีน้อยมาก แต่พอตั้งผังวาง

แผนตัดสินใจทำเท่านั้น รุ่งๆ ก็มี Order ชุดใหญ่เข้ามาติดๆ กัน ทะลุเป้าหมายใน ๒ เดือน ภายใต้อีกก่อนเวลาอีกด้วย

ช่วงนี้เป็นช่วงสุดท้ายแล้ว คุณยายอาจารย์ท่านละสังขารแล้ว แต่กายหยาบของท่านยังอยู่กับพวกเรา พักจิตใจสร้างบุญใหญ่

ร้านของคุณจิราภรณ์รอดจากไฟไหม้ได้อย่างอัศจรรย์

เพื่อบูชาคุณท่าน ตั้งใจว่าจะสร้างลานธรรมถวายท่าน ๖๐๐ แผ่น ตอนนี้นำได้ ๓๐๐ กว่าแผ่นแล้ว และบุญที่พลาดไม่ได้ คือ บุญจืนคุณยายที่ผ่านมา ที่ทุ่มทำไปเลยสองแสนบาท ทำไปแล้วก็สบายใจคะ ว่าเราได้ตั้งใจทำบุญบูชาท่านอย่างเต็มกำลังสติปัญญาของเราจริงๆ ”

อีก ๖ วันต่อมา บทพิสูจน์อำนาจแห่งบุญของคุณยายก็เกิดขึ้นกับเธอ ในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นวันพิเศษ สำหรับคุณจิราภรณ์ อีกวันหนึ่งวันทอดกฐินที่จุดดกลานล้านนา อำเภอสันทราย เธอเดินทางมาร่วมงานบุญใหญ่แต่เช้า ซึ่งงานนี้ต่อเนื่องไปถึง

กลางคืนเพราะตรงกับเทศกาลเดือนยี่เป็งพอดี หลังจากทอดกฐินเสร็จ เธอก็ได้รับบุญพิเศษ จุดประทีปโคมเอก ถวายเป็นพุทธบูชา ใจจึงหยุดนิ่งแช่มอยู่ในบุญตลอดเวลา

ท่ามกลางบรรยากาศประเพณีลอยกระทง ลูกไฟขนาดเล็กร่วงแข่งกันไป แดกกระจายบนท้องฟ้า พิว...ปัง...พิว.....ปัง เสียงของการจุดประทัดและดอกไม้ไฟ ดังก้องไปทั่วบริเวณตลอดเวลา

ตลาดวโรรส เป็นศูนย์กลางย่านการค้าที่สำคัญของเชียงใหม่ **ตรอกเล่าโจ้ว** คือซอยแคบๆ อยู่ในตลาด มีทางกว้างพอสำหรับให้รถสองแถววิ่งได้ในทางเดียว ย่านแถบนี้มีร้านขายผ้าผ้ายืดเต็มทั้งสองฟากถนน ย้อนไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน ความโกลาหลได้เกิดขึ้นที่นี่ เพราะได้เกิดเพลิงไหม้อย่างร้ายแรง ความเสียหายในครั้งนั้น ประเมินค่าไม่ได้ และยังคงเป็นอุทาหรณ์ของชาวเชียงใหม่จนถึงทุกวันนี้

งานลอยกระทงประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๓ กำลังเริ่มขึ้น รัฐบาลแห่งมาตามถนนท่าแพ ในขณะที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ กำลังยืนดูขบวนแห่ อันสวยงามตระการตาของรัฐบาล

อันลึกลับ ทุกคนต้องแตกตื่นระทึกกับเสียงระเบิดที่ดังกึกก้องในตรอกเล่าโจ้ว พร้อมกับแสงสว่างโร่เต็มฟ้าคืนยี่เป็ง ไฟไหม้ในตรอกเล่าโจ้ว

ความโกลาหลเกิดขึ้นในตรอกแคบๆ ทันที มีทั้งไทยมุง และผู้เสียหายที่แตกตื่นขวัญกระเจิง ห่วงในทรัพย์สินของตนเอง วิ่งสับสนอลหมานไปหมด ความหายนะเมื่อสิบปีก่อนกำลังหวนกลับมาเยือนรอยอีกครั้ง เพลิงลุกกลามอย่างรวดเร็ว เพราะทั้งซอยมีแต่กองฝ้ายซึ่งเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี เจ้าหน้าที่ดับเพลิงทำงานกันด้วยความลำบาก ววล้นน้ำเปิดไม่ได้ เพราะถูกลาดยางถนนปิดทับ ต้องใช้เวลาชุดเจาะระเบิดเกือบครึ่งชั่วโมง บ้านต้นเพลิงมีประตูเหล็กกันยากต่อการเข้าไปสกัดไฟ!!!

เศษใยของฝ้าย เป็นขนวนตัวกระจายไฟอย่างดี ปลิวว่อนไปทั่ว ไฟไหม้กระหน่ำจาก ๑ คูหาเป็น ๓ - ๔ - ๕ คูหาอย่างรวดเร็ว บ้านของคุณจิราภรณ์ เป็นคูหาที่ ๖ ที่พระเพลิงกำลังฟุ้งมากลืนกินเป็นรายต่อไป..

ขณะนั้นเวลาประมาณ ๔ ทุ่มกว่า

รถของคุณจิราภรณ์ ซึ่งมีน้องๆ ที่ร่วมทอดกฐินล้านนา นั่งมาด้วย แล่นออกจากเขตธุรกิจ-

ไทยนิโบลี
 ผลิตภัณฑ์เสริมคุณภาพผ้าสำหรับคนทุกวัย
 101 หมู่ 10 ต.เมืองเก่า อ.เมือง เชียงใหม่ โทร. 053-255555

**เผาบ้านยี่เป็ง
 วอด 5 คูหา!
 กระทบเชียงใหม่โกลาหล**

ยี่เป็งเชียงใหม่มีสิ่งค้องที่ถาวร นักท่องเที่ยวประปราย เกิดโกลาหลขณะขบวนกระทง
 เดินผ่าน เมื่อเพลิงไหม้ถล่มถล่ม ล้างรถทำงานกันหนัก (พิเศษ-ฉบับนี้พิมพ์ 15)

สถานล้านนาได้ประมาณ ๕ นาที

เสียงสัญญาณโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

ไฟได้ลุกไหม้ไหมกระหน่ำอย่างรุนแรง

“จิราภรณ์..ไฟกำลังไหม้ตรอกเล้าโจ้ว ไม่รู้ว่า ไกลร้านผ้าฝ้ายของเธอหรือเปล่า” ใจที่กำลังตั้ง มั่นอยู่ในบุญรับฟังข่าวร้ายด้วยอาการของใจที่มี สติ ไม่หวั่นไหว เธอบอกว่า “ได้ทราบข่าว ตัวที่ เองก็นึก มันจะเป็นไปได้ยังไง เราทำบุญ รักษาสมบัติและสืบทอดอายุพระศาสนา มา ขนาดนี้ เหตุแห่งความหายนะจะเกิดขึ้นกับเรา ได้อย่างไร” พิจิงขอให้เพื่อนช่วยขับรถเข้าไป ดูให้หน่อยว่าเพลิงกำลังไหม้อยู่จุดไหนแล้ว

เมื่อเพื่อนไปถึงที่เกิดเหตุ เขาก็โทรมาบอก ด้วยความตกใจว่า “ไฟลุกลามมาถึงร้านขาย ฝ้ายที่ติดร้านเธอแล้วนะ โอบทั้งด้านข้างและ ด้านหลังเลย” พอได้ข้อมูลที่แน่นอนแล้ว เธอ เล่าว่า

“ไฟขนาดนี้ร้านเราไม่น่าจะรอด แต่เอา น้า..เราเชื่อในอานุภาพบุญ พี่รับนึกถึงบุญทันที พอเริ่มนึกถึง บุญที่ได้ร่วมทอดกฐินกับคุณยาย เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน บุญใหญ่ทำมาหามา

ก็ผุดขึ้นมาทันที

ตอนนี้คับขันมาก ใครก็เอาไม่อยู่ ต้องพึ่ง บารมีคุณยายแล้วพี่ก็บอกน้องที่อยู่ในรถให้ช่วย อธิษฐานด้วย คุณยายเจ้าขา รักษาสมบัติให้ ลูกด้วย รวดเร็วมาก พี่นึกอธิษฐานไปได้แค่ ๕ นาที เสียงสัญญาณโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก ไม่ต้อง รีบเข้ามา สบายใจได้ ไฟดับได้แล้ว..โอ้โฮ.. ความรู้สึกตอนนั้น มันสุดจะบรรยาย

พอไปถึงที่ร้าน ปรากฏว่าบ้านที่ติดกับบ้าน พี่ถูกเพลิงเผาไหม้หมดเลย เหลือแค่ฝาปูนเท่า นั้น ไฟก็จะเข้าบ้านพี่ทันที เพราะบารมีคุณยาย แท้ๆ สมบัติที่ไม่ได้รับความเสียหายในครั้งนี้ แม้แต่ชิ้นเดียว..คุณยายท่านสุดยอดจริงๆ” เธอ จบคำบอกเล่าด้วยความศรัทธาเชื่อมั่นในสิ่งที่ เธอได้ลงมือปฏิบัติอย่างเต็มเปี่ยม

“ยายจะช่วย” วาจาศักดิ์สิทธิ์นี้ อยู่ในใจ ของลูกหลานทุกคน ใครก็ตามที่ได้เข้าไปกราบ ท่าน และหลังจากที่คุณยายได้ฟังเรื่องราวความ ทุกข์ของคนๆ นั้นจบลง ท่านจะนั่งหลับตานิ่ง สักครู่ พร้อมกับประโยคที่มีค่ายิ่งกว่าอัญมณีใดๆ “ยายจะช่วย” พร้อมคำแนะนำสั่งสอนให้รับไป ประกอบทางมาแห่งบุญ ตั้งใจทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา สามคำนี้ ถ้าใครได้ฟังจากปาก ของท่าน เขาผู้นั้นจะเกิดกำลังใจอย่างมากมาย ลืมความทุกข์ ที่มีก่อนหน้านี้จนหมดสิ้นเพราะ ญาณทัสสนะของท่านแม่นยำมาก รวมทั้งมหา กรุณาที่มีอยู่ในใจท่านตลอดเวลา ท่านจึงช่วยได้ ทุกคน..

ธรรมาภานุสติกกา

ลัฟพัง ชิดัง เม
นบธรรมาภานุสติกกา
อสงไขยหลายล้านโกฏี
เชื่อมภานุสติกกา
ภานุสติกกา
สรพวงค์สง่าสม
เกตุบัวตูมใสเด่น
รู้แจ้งทั้งโลกา
กลางภานุสติกกา ฐานเจ็ด
หยุดใจในบัดดล
ภานุสติกกาเป็นสาย
อยู่แห่งทะเลบุญ
ภานุสติกกาเป็นธรรมชั้น
เป็นอิตตาแหล่งสรณ
รวมแปดหมื่นสี่พัน
จรรณพร้อมวิชา
สมบัติพระจักรพรรดิ
มณีทิพย์ทวาทิต
เมื่อเทียบธรรมรส
ดังอุลในนา
ด้วยเดชะสรเสริญ
ขอพรพระธรรมาภานุ
รู้แจ้งวิชาเลิศ
ทิพย์ธรรมทั่วแดนดล
โลกียอริยทรัพย์
ติดกลางดวงธรรมมา
เปี่ยมด้วยบุญฤทธิ์
เป็นสมมุติประพาด

พลเดชะจอมไตร
สถิตในภานุสติกกา
รังสีโชตินาการ
กลั่นแก้โลกพันโคตรม
วรลักษณดม
มหาบุรุษทั้งภานุ
ภานุสติกกาเช่นเพชรโสภ
สถิตอยู่ทุกผู้คน
ทางสำเร็จอริยผล
กลางภานุสติกกาไม่ละมุน
แผ่ขยายพระพุทธรูป
ยากจะหาใดเปรียบปาน
มิแปรผันนิรันดร์กาล
ที่ระลึกและพึ่งพา
ธรรมชั้น อภิญญา
ปฏิสัมภิทาญาณ
ไม่ถ้วนรัตนมหาศาล
แดนสรณผองเทวา
สุขทั้งหมดสามโลกา
บ่ปานเทียบพระธรรมาภานุ
สุเจริญมิเสื่อมคลาย
แผ่ขยายกลางใจชน
ให้ประเสริฐด้วยมรรคผล
ตามปองปกดั่งแก้วตา
คณานับทุกชีวา
ประสบสุขทุกกาลปี
กลั่นพิชิตพญามาร
บรรลุนิพพานธรรม

บทสรรเสริญ

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

น้อมจิตกราบบูชา	มหาอุบาสิกาจารย์
ก่องแก้วนฤพาน	ยอดทหารพระศพล
สืบทอดธรรมธาตุ	มุ่งประกาศทางมรรคผล
ศิษย์เอก พระมงคล-	เทพมุนี มิแปรผัน
เป็นหนึ่งในไม่มีสอง	นามเกริกก้องคุณยายจันทร์
ขนนกยูง ห่มชีวัน	ทำวิชาพิชิตชัย
อดทนและเข้มแข็ง	মনেแรงพิสุทธိใส
โกฏิเพชรในภพไตร	เพียงเศษห้วงของดวงมัลย์
เป็นยอดกตัญญู	น้อมนบครูทุกวันวาร
เชื่อมวิชาพระนิพพาน	ผู้สร้างสาน ตะวันธรรม
รวมศิษย์พลิกผืนนา	สถาปนาให้เลิศล้ำ
วัดพระธรรมกายนำ	ธรรมขยายหทัยชน
ธารใดในโลกล้ำ	รวมมหานทีดล
เทียบธารกรณย์มน	แค่เศษเสี้ยวน้ำใจยาย
ยอดปฎิมากร	เอกบรรสมใจหมาย
หาเทียบสองมือยาย	ผู้ปั้นกายแห่งธรรมา
ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์	ให้ระลึกและพึงพา
ศิษย์ดั่งสกุณา	ได้อาศัยใต้บารมี
กลางยายใสพิสุทธิ	เปรียบประดุจพระเจดีย์
กายธรรมทับทวี	อสงไขยอนันต์
ด้วยบุญกุศลล้ำ	วรธรรมคุณยายจันทร์
คุ้มศิษย์ทุกคืนวัน	สุขเกษมภิเษมปรีดี
ธรรมใดคุณยายชี้	ขอศิษย์ถึงทุกชีวี
ตามติดบ่มความดี	ทุกภพชาติพิพาสมาร
เปี่ยมด้วยธรรมฤทธิ์	บุญศักดิ์สิทธิ์มหาศาล
สืบทอดอุดมการณ์	ปณิธานธาตุธรรมา
แผ่ขยายวิชาเลิศ	ให้บรรเจิดทั่วโลกา
ศิษย์มั่นคำสัญญา	แทนมาลาบูชาคุณ ฯ

รายนามผู้ร่วมอนุโมทนา

พระพุฒม์ สุวฑฺฒโก
พระณรงค์ ทนตจิตโต
พระนพดล สิริวิโส
พระมหาชัยฟ้า ธมฺมอุโล
พระมหาวิรัชชาติ จันทวีโร
พระมหาสุวฑฺฒน์ สุวฑฺฒโน
พระสุพลชัย จันทาโก
พระสถาพร คุณวีโร
พระภูษิต จิรสุโก
พระประเสริฐกิจ สุขเมโอ
สามเณรชยุตธ ใหมเอี่ยม
กลุ่มภรรยารัฐ
กลุ่มลูกแก้ว - กลุ่มทรงธรรม และญาติมิตร
ครอบครัวธรรมสุจริต
ครอบครัวพะพูนม
ครอบครัวสุพลเสเรษฐ
ครอบครัววานิชสัมพันธ์
ครอบครัวเหมพรหมราช
ครอบครัวอนุรัศมีวงศ์
ครอบครัวเขวงศักดิ์โสภาคย์
ครอบครัวโตศิริพัฒนา
ครอบครัวฉัตรธงชัย
ครอบครัวเหลืองธาดา
ครอบครัวลวชัยโยธินและตระกูลแล้ว
ครอบครัวเมาลิชาติ
ครอบครัวลี้เฉลิมวงศ์
ครอบครัวพิภมณี หอพักดวงแก้ว
คุณกนกอร แซ่แต้และครอบครัว
คุณหนู - คุณจันทราทิพย์ มานะไชยรักษ์และครอบครัว
คุณกมล - คุณยุพาภรณ์ พรารोजनाบุญและครอบครัว
คุณขวัญฤดี อำนวยเวโรจน์
คุณวิชัย - คุณสุดใจ ศรีประเสริฐยิ่งและครอบครัว
คุณวีระศักดิ์ - คุณอารีรัตน์ ศิริคุรุรัตน์และครอบครัว
คุณสุวัฒน์ - คุณอารีรัตน์ - คุณวันสุข ศิริคุรุรัตน์

คุณวิไลลักษณ์ เลขาชา
คุณเสาวลักษณ์ สุขุมและกลุ่มสัมมาทิฐิ
คุณเกษมศักดิ์ - คุณวิภาพร กัมพลพานิชวงศ์
คุณตฤณี พันธโนราช
คุณสุธา วานิชสัมพันธ์
คุณธิดา-น้องปวีณ์ ชลมาศและครอบครัว
คุณรายริน พันทุสมิตร
คุณศตายุ ชัยประดิษฐ์พรและครอบครัว
คุณสมลักษณ์ คลีเม้นท์ และครอบครัว
คุณมนทิชา ด.ช. กรพิบูลย์ คุณาทรัพย์
คุณเพ็ญศรี ภูมิรัตนประพิณ
คุณวราภรณ์ ดาวประจักษ์
คุณเพ็ญนิล ศิริเกษม
คุณนฤพร - คุณสุภัชชา มหาแถลง
คุณประชา เทศพานิช
คุณเฉลิม เทศพานิช
คุณอรุณรัตน์ไชยรังษี
คุณชมภัสสร วิจิตรวาล
คุณทวีวุฒิ สุริยะมงคล
คุณเสาวณี กาญจนถนอม
บุคลากรรุ่น ๑๖ และบุคลากรรุ่น ๑๗
บริษัท เน็ต-อินโนวา จำกัด
บริษัทคริสตอล ซอฟต์แวร์ แพ็คเคจ จำกัด
ศูนย์ปฏิบัติธรรมชิดาโก
ศูนย์ปฏิบัติธรรมฮ่องกง
สำนักครุฑอภิบาล
ชมรมพุทธศาสน์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
MahaBodhi และชมรมภาษาจีน
บัณฑิตแก้ว
ชาวพุทธสวนหลวง
ลือกฟ
YRAI MAKOMO CHIYA
SURAYOTHIN J. # DESIGN
SAM-MO GROUP® & -SUKOU_PICKU-

ISSN : 1513-654X ชื่อหนังสือ : อนุภาพแห่งบุญ ฉบับที่ ๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ จำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม ลิขสิทธิ์ : ชมรมมุทิตาธรรม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มาสเตอร์ ราคา : ๒๐ บาท (รายได้สนับสนุนงานเผยแผ่พระพุทธศาสนา)

Web site : www.kalyanamitra.org

"ลูกหลานยายทุกคน

มาเอาบุญ

กับยายทุกคนนะ"

[ของที่ระลึกสำหรับผู้นำรถ
เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔]

โปงไต่ยาย ไต่ที่เรา โปงไต่ยาย ไต่ที่เรา โปงไต่ยาย ไต่ที่เรา

โปง

คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ไต่ยาย
ไต่ที่เรา